

พระราชกรณียกิจด้วยพระคุณ
พระบรมราชินี

วนิดา สุวัจนราภินันท์

สรรเสริญพระเจ้า เพราะบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณ

จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า

และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์

จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า

และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์

ผู้ทรงอภัยความบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน

ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน

ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย

ผู้ทรงสวมความรักมั่นคงและพระกรุณาให้ท่าน

ผู้ทรงให้ท่านอิมด้วยของดี ตลอดชีวิตของท่าน

วัยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกออินทรี

สดุดี 103:1-5

เพราะรักด้วยพระคุณ

วนิดา สุวัจนราภินันท์

จัดทำ

โดยสถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น

พิมพ์ครั้งที่ 1

เดือนกรกฎาคม ค.ศ.1996

จำนวน 3,000 เล่ม

(สงวนลิขสิทธิ์)

พิมพ์ที่ หจก.ขอนแก่นการพิมพ์

64-66 ถ.รื่นรมย์ อ.เมือง จ.ขอนแก่น

โทร.221938, 220128

คำอุทิศ

ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับหนังสือ เพราะรักด้วยพระคุณ สำเร็จได้ด้วยพระคุณของพระองค์ โดยการทรงนำให้ข้าพเจ้ามารับใช้ในภาคอีสาน ขอบคุณบุคคลเหล่านี้ที่ท่านมีส่วนความสำเร็จและความสมบูรณ์ของหนังสือเล่มนี้ โดยเฉพาะศาสตราจารย์วิชาญ เฮอร์ริง ที่หนุนใจให้ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงและเป็นกำลังใจมาตลอดรวมทั้งศาสตราจารย์เก่งฮั่ว แซ่เอ็ง อาจารย์ทองหล่อ วงศ์กำชัย และรองศาสตราจารย์สุจิตรา ลี้อำนวยลาภ

คุณพัชรี วชิรเดชวงศ์ พร้อมด้วยอาจารย์วศิน เนิตพันธุ์ ให้คำปรึกษาด้านภาษาไทย โดยมีรองศาสตราจารย์สุจิตรา ลี้อำนวยลาภ เป็นผู้ตรวจทาน

ขอพระเกียรติ ไอศวรรยานุภาพ จงมีแก่พระเจ้าผู้สูงสุด และผู้อ่านได้รับพระพรอย่างเปี่ยมล้น

วนิดา สุวัจนราภินันท์

คำนิยม

ของศาสตราจารย์วิชาญ เฮอร์ริง*

ผู้บุกเบิก ให้กำลังใจ ความถ่อมใจ อหยาศัยดี เพื่อนที่ดี เชื่อฟัง พுகความจริงด้วยความรัก ผู้อาวุโสที่น่านับถือ ข้าพเจ้าเห็นว่าคำเหล่านี้ตรงกับบุคลิกของท่าน “ศาสตราจารย์วนิดา สุวัจนราภินันท์” คำพยานชีวิตส่วนตัวของคริสเตียนควรให้ผู้อ่านเห็นถึงพระวาระของพระเจ้าว่าทันสมัยเสมอ ชีวิตของท่านศาสตราจารย์วนิดาเป็นคำพยานแบบนั้นจริง ๆ เราเห็นตัวอย่างเรื่องพระคุณของพระเจ้า การพิทักษ์รักษาของพระองค์ การเลี้ยงดูอย่างอัศจรรย์ การรักษาโรคมะเร็งไข้เจ็บ ความสำคัญของการถวายสืบลด การสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า การรอคอยพระองค์ และการทรงนำของพระเจ้าโดยพระวาระของพระองค์ผ่านทางชีวิตของท่านครั้งแล้วครั้งเล่า

เรื่องชีวิตของเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าคือท่านศาสตราจารย์วนิดา เป็นเรื่องที่ทำให้กำลังใจมากแก่ผู้อ่าน ซึ่งยากนักสำหรับผู้ที่ได้อ่านจะวางหนังสือเล่มนี้ลงได้ แท้จริงแล้วข้าพเจ้าชื่นชอบเรื่องชีวิตของศาสตราจารย์วนิดามาก จนกระทั่งได้เล่าให้คริสตจักรหลายแห่งที่อเมริกาฟัง ฟังอยู่ในคริสตจักรทุกแห่งล้วนแต่ได้รับพระพรและคำหนุนใจผ่านทางชีวิตของท่าน เหตุฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า พระพรจากชีวิตของท่านแผ่กว้างออกไปทั่วโลก โดยเฉพาะในภาคอีสานเมื่อเราออกเดินทางไปด้วยกัน ได้พบศิษย์ของท่านจากคริสตจักรจีนขอนแก่น บ้านไผ่ โคราช ชัยสิทธิ์ ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรมกลาง (C.B.T) และโรงเรียนกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ (B.I.T) บ่อย ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่ามีศิษย์และเพื่อนของศาสตราจารย์วนิดา อีกมากมายที่ข้าพเจ้ายังไม่พบ

ข้าพเจ้าสามารถกล่าวอย่างมั่นใจว่าพระเจ้าใช้ท่านศาสตราจารย์วนิดา เป็นพิเศษในการเริ่มต้นสถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (N.B.C) ใหม่ ข้าพเจ้าขอเพิ่มรายละเอียดในเรื่องนี้เมื่อตอนที่ศาสตราจารย์วนิดาปฏิเสธจะสอนที่สถาบันฯ เมื่อเดือนสิงหาคม 1991 ข้าพเจ้าเชิญท่านเป็นอาจารย์ประจำสถาบันฯ เวลานั้น ศาสนาจารย์วนิดา ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงในทันทีเลย ถึงแม้มีการปฏิเสธเช่นนั้นแล้ว ในใจของข้าพเจ้ายังมีความปรารถนาที่จะให้ศาสตราจารย์วนิดาเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า

ต่อมาเมื่อเดือนตุลาคมปีเดียวกัน พระเจ้าเคลื่อนไหวย่างอัศจรรย์ โดยวันหนึ่งข้าพเจ้าและอาจารย์เอ็ง เก่งฮั่ว กำลังรับประทานอาหารด้วยกันที่โรงแรมแก่นอินน์ซึ่งตรงข้ามกับสถาบันฯ ในขณะที่ข้าพเจ้ารับประทานขนมจีบ และระบายความผิดหวังที่ศาสตราจารย์วนิดา ท่านปฏิเสธข้าพเจ้าเมื่อสองเดือนก่อนให้อาจารย์เอ็งฟัง ตั้งแต่วันนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ติดต่อศาสตราจารย์วนิดาอีกเลย และได้ยืนยันว่า

ท่านไปอเมริกาแล้ว เวลานั้นอาจารย์เอ็งบอกข้าพเจ้าว่า “ทำไมวิชาญไม่เชิญเขาอีกครั้งหนึ่ง โดยส่งโทรสารไปยังคุณฟิลิป ติ ที่ฮ่องกง” ข้าพเจ้ารับปากว่าจะทำอย่างนั้นแน่นอน

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าเตรียมโทรสารและส่งไปที่ฮ่องกง ขอบคุณพระเจ้าที่การอัศจรรย์เกิดขึ้น ในขณะที่โทรสารของข้าพเจ้ากำลังออกมาจากเครื่องที่อยู่ในสำนักงานของคุณฟิลิป ติ เวลานั้นเอง ศาสนาจารย์วันดาได้กำลังเข้ามาอาคารสำนักงานของคุณฟิลิป ติ และขึ้นลิฟท์ เพราะศาสนาจารย์วันดา คิดจะแวะฮ่องกงเมื่อกลับจากอเมริกา (เวลานั้นข้าพเจ้าไม่รู้เลยว่าศาสนาจารย์วันดาท่านอยู่ที่นั่น) เมื่อศาสนาจารย์วันดา ก้าวออกจากลิฟท์และเดินเข้าไปสำนักงานของคุณฟิลิป ติ เขายื่นโทรสารจากข้าพเจ้า และบอกว่า “อาจารย์ควรตอบรับเป็นเพื่อนร่วมงานของวิชาญ” เวลานั้นเองศาสนาจารย์วันดา ตระหนักว่าพระเจ้ากำลังเรียกไปรับใช้ต่อในภาคอีสาน จึงเปลี่ยนใจและตอบรับ สรรเสริญพระเจ้าเหมือนที่ศาสนาจารย์วันดากล่าวไว้ในคำพยาน เพราะรักด้วยพระคุณ พระเจ้าเตรียมท่านมานานแล้ว เพื่อจะมีส่วนสำคัญที่สถาบัน N.B.C. ชีวิตของท่านเป็นพระพรมากมาย ข้าพเจ้าดีใจมากที่การทดลองต่าง ๆ ที่หนักมากและอันตรายหลายครั้งเช่นเกือบตายในบ่อน้ำ ไม่ได้มีชัยเหนือท่าน

ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์มีแผนการที่ดีเลิศประเสริฐสำหรับชีวิตของศาสนาจารย์วันดา และท่านได้เชื่อฟังพระเจ้าจริง ๆ พระเจ้าได้รับเกียรติอย่างสูงผ่านชีวิตของท่าน อาเมน

*มิชชันนารีสยามมิชชัน

*ผู้อำนวยการสถาบันพระคริสตธรรม

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

คำนิยม ของศาสตราจารย์แก่งฮัว แซ่เอ็ง*

ศาสตราจารย์วันฉิน สุวัจจราภินันท์ เป็นผู้ร่วมงานของ C.M.A. Hong Kong Mission มาหลายปีแล้ว ท่านเป็นคนไทย เมื่อ 19 ปีก่อน ท่านเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองนักเรียนหญิงที่โรงเรียนพระคริสตธรรม C.M.A. Hong Kong พระเจ้าทรงนำท่านกลับมาที่เมืองไทย ท่านสตัยชื่อในการรับใช้พระเจ้าที่ภาคอีสานตลอดมาจนกระทั่งเกษียณอายุ บัดนี้ท่านได้เขียนประสบการณ์ในการรับใช้ของท่าน ขอให้พระนามของพระเจ้าได้รับพระเกียรติ และขอให้ท่านผู้อ่านได้รับประโยชน์ฝ่ายจิตวิญญาณ

ข้าพเจ้ารู้จักศาสตราจารย์วันฉิน เมื่อประมาณ 28 ปีมาแล้ว ครั้งแรกที่พบท่านนั้น ท่านกำลังจะเดินทางจากฮ่องกงไปศึกษาเพิ่มเติมที่สหรัฐอเมริกา ท่านได้แบ่งปันการเดินทางของท่าน และขอให้อธิษฐานเพื่อในขณะที่ร่วมกลุ่มสามัคคีธรรมกับเรา ถึงแม้ว่าเราได้พบกันในช่วงเวลาอันสั้นและนานมาแล้ว แต่เหตุการณ์เหล่านี้ยังชัดเจนในความทรงจำของข้าพเจ้าตลอดมา ในเวลานั้นข้าพเจ้าไม่ได้คิดเลยว่าเรา (ข้าพเจ้ากับภรรยา) จะได้มีโอกาสเป็นมิชชันนารีในเมืองไทย และร่วมรับใช้กับท่านเป็นระยะเวลาประมาณ 15 ปี

เมื่อข้าพเจ้ากับภรรยาเดินทางมาเมืองไทยในครั้งแรก ท่านได้มารับเราที่สนามบิน พาเราไปหาที่พัก แนะนำให้รู้จักสถานที่สำคัญหลายแห่ง เช่น ตลาด ห้างสรรพสินค้า ไปรษณีย์ ฯลฯ และพาเราไปเปิดบัญชีเงินฝากที่ธนาคาร พาเราไปสมัครเรียนภาษาที่โรงเรียนฝึกภาษา ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ไม่ยุ่งยาก แต่เพราะเราเพิ่งมาถึงเมืองไทย ไม่รู้ภาษาไทย ก็เปรียบเสมือนคนใบ้หูหนวกตาบอด ถ้าไม่มีศาสตราจารย์วันฉินช่วยชี้แนะ เชื่อว่าการใช้ชีวิตที่เมืองไทยในเบื้องต้นก็จะลำบากมากกว่านี้ ตอนที่เรารเรียนภาษาจบแล้ว ไปรับใช้พระเจ้าที่จังหวัดขอนแก่น ภาคอีสาน ขณะนั้น ศาสตราจารย์วันฉิน ก็อยู่ที่ขอนแก่น ภาษาไทยของเราแค่ระดับประถม 4 พูดได้แต่ฟังไม่เข้าใจ เพราะว่ามีศัพท์และคำแสดงหลายคำที่ยังไม่เข้าใจเพราะไม่มีอยู่ในบทเรียน แต่เพราะว่ามีศาสตราจารย์วันฉินอยู่ด้วย ไม่ว่าในการประชุมหรือการเยี่ยมเยียน ก็สะดวกมากขึ้น บางทีก็ช่วยแปลให้เรา และเมื่อเราเสนอโครงการใหม่ แม้ว่าสิ่งที่เราเสนอส่วนใหญ่เป็นรูปแบบของชาวฮ่องกงแต่ท่านก็กล้าเสี่ยงที่จะทำ ผลสุดท้ายก็สำเร็จ จึงทำให้เรามีความเชื่อมั่นมากขึ้น บางอย่างที่เราเสนอ หลังจากปรึกษากันแล้ว ท่านให้ความเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เราก็ไม่ต้องเสี่ยงที่จะทำ ทำให้ความผิดพลาดลดน้อยลง ถ้าเรามีอะไรที่ไม่เข้าใจ ก็ปรึกษาท่านได้ ก็ต้องขอขอบคุณท่าน ณ โอกาสนี้ด้วย และหวังว่าอยู่ในคริสตจักรและในงานของมิชชัน จะมีผู้อาวุโสที่ยินดีหนุนใจคนรุ่นหลัง ชี้แนะ ช่วยเหลือ ให้ก้าวหน้าต่อไป

ศาสนาจารย์วันดาเป็นแบบอย่างที่ดีต่อเราหลายด้าน ท่านมีโอกาสที่จะอยู่สหรัฐอเมริกา มีโอกาสที่จะรับใช้ที่ฮ่องกง แต่พระเจ้าสำแดงให้ท่านเห็นถึงความต้องการของเมืองไทย ท่านก็ไม่ได้ปฏิเสธ เตรียมเดินทางกลับเมืองไทยไปถึงภาคอีสานที่ไม่เคยไป และยินดีรับใช้พระเจ้าถึง 19 ปี ท่านเคยประสบปัญหาครอบครัว ท่านไม่จมอยู่ในความทุกข์แต่ท่านสามารถลุกขึ้นได้ และเอาชนะบาดแผลนั้น ลุกขึ้นรับใช้พระเจ้า ทำให้เป็นพระพรของหลาย ๆ คน

ที่ภาคอีสานมีสถานนมัสการ 8 แห่งในจำนวนนี้ มีคริสตจักร 3 แห่งที่ท่านเป็นผู้บุกเบิกก่อตั้ง คือ คริสตจักรจีนขอนแก่น คริสตจักรบ้านไผ่ และคริสตจักรจีนยโสธร ท่านเป็นผู้ออกไปขอการสนับสนุน เป็นผู้ควบคุมการก่อสร้างเยี่ยมเยียนสมาชิก ประกาศพระกิตติคุณ การทุ่มเทแรงใจและกาย ในการรับใช้ของท่านไม่มีใครล้าหลังได้ ถึงแม้ว่าท่านรับใช้ในแต่ละคริสตจักรเพียง 3-4 ปี อย่างน้อยก็เป็นการเริ่มต้นให้ผู้รับใช้จะมีกำลังใจในการบุกเบิกต่อไป คริสตจักรจีนขอนแก่นเป็นคริสตจักรที่เลี้ยงดูตนเองได้แล้ว มีความก้าวหน้ามากพอที่จะบุกเบิกคริสตจักรลูกในการประกาศต่อไป ขณะนี้มีอาจารย์นิพนธ์ เหลืองเงิน เป็นผู้เลี้ยงคริสตจักรบ้านไผ่ มีอาจารย์สุรพงษ์และภรรยา ร่วมดูแลอย่างขยันขันแข็ง นับ 10 ปี คริสตจักรก็เลี้ยงตนเองได้ และมีคริสตจักรลูกอีก 1 แห่ง ส่วนคริสตจักรจีน ยโสธร มีอาจารย์ลุย และภรรยารับใช้อยู่ ก็ยังพยายามฟื้นฟูอุปสรรคเพื่อให้งานขยาย นอกจากนี้ศาสนาจารย์วันดา ยังเป็นแบบอย่างที่ดี คือ เมื่อท่านรู้สึกว่าคุณเองมีข้อผิดพลาด ท่านก็ยินดีขอโทษและรับผิด

ชีวิตที่ถวายให้กับพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงใช้และเพิ่มพระพรบางทีก็จะเกิดผลอย่างที่ไม่เคยคาดคิดไม่ถึง เปรียบเสมือนกับเด็กชายคนหนึ่งที่ถวายขนมปัง 5 ก้อนกับปลา 2 ตัว โดยการอธิษฐานและอวยพระพรของพระเยซูเจ้า ทรงเลี้ยง 5,000 คน (นับเฉพาะผู้ชาย) ให้อิ่ม นี่เป็นสิ่งที่เด็กคนนั้นคาดไม่ถึง การถวายกายและใจให้พระเจ้าใช้ก็มีประสบการณ์เช่นนี้เสมอ ศาสนาจารย์วันดาก็ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์นี้ จึงหวังว่าท่านผู้อ่านก็จะได้เป็นท่านหนึ่งในนั้น

*มิชชันนารี จากฮ่องกง

*เคยเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรจีนขอนแก่น

*หัวหน้าคณะ CCMA.

*ที่ปรึกษาคริสตจักรจีนขอนแก่น

*ศิษยาภิบาลคริสตจักรจีนกาฬสินธุ์

คำนิยม ของอาจารย์ทองหล่อ วงศ์กำชัย*

“เพราะรักด้วยพระองค์” หนังสือชีวประวัติของศาสนาจารย์วันดาเล่มนี้ได้สะท้อนให้เห็น พระคุณความรักของพระเจ้าตรงตามชื่อหนังสือเป็นอย่างยิ่ง ชีวิตและการรับใช้ของอาจารย์ที่เคยสัมผัส มานั้นก็เป็นแบบอย่างและการหนุนใจแก่ข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก เมื่อได้อ่านหนังสือนี้และรู้เรื่องของ อาจารย์มากยิ่งขึ้น ก็ยิ่งประทับใจและได้รับการหนุนใจมากขึ้น ข้าพเจ้าเชื่อว่าผู้อ่านท่านอื่น ๆ ก็คงจะคิด เหมือนข้าพเจ้า

แม้ว่าท่านอาจารย์จะเผชิญมรสุมชีวิตครอบครัวอย่างหนักหน่วงซึ่งท่านไม่ได้เป็นผู้มีส่วนก่อ ขึ้น ท่านไม่เพียงแต่ไม่ได้ล้มลงในความเชื่อ ท้อแท้ ละทิ้ง การรับใช้ หรือพยายามหนีเหตุการณ์ไปให้ ไกลที่สุด แต่ท่านยังคงดำเนินต่อไปในความเชื่อ ยังคงยืนหยัดในการรับใช้พระเจ้าตามหนทางที่ทรง นำพา และสุดท้ายยอมเชื่อฟังพระองค์กลับมารับใช้ในภาคอีสานของประเทศไทย โดยไม่ต้องเกรงกลัว ความยากลำบากหรือการอาจถูกนิทาว่าร้าย ในที่สุดชีวิตของท่านก็ได้เป็นพระพรในการนำคนจำนวนมาก หลาย มารับความรอดและก่อตั้งคริสตจักรหลายแห่งในภาคอีสาน ในช่วงเวลาที่ท่านมีอายุ ก่อนข้างมากแล้ว

แต่ทั้งหมดนี้ท่านก็ได้สะท้อนออกมาในหนังสือตั้งแต่ชื่อเรื่องไปจนถึงเนื้อหาต่าง ๆ ว่า ล้วนแต่ เนื่องมาจากความรักและพระคุณของพระเจ้า ตั้งแต่เล็งจนโต ตั้งแต่การเรียนพระคัมภีร์จนการรับใช้ ล้วนแต่มีพระคุณความรักของพระเจ้าอยู่เบื้องหลัง ไม่เพียงในความสุขแต่ในความทุกข์และความ ยากลำบาก ท่านก็ได้พบเห็นพระคุณความรักของพระเจ้าอยู่เสมอ

ชีวิตของอาจารย์จึงเป็นคำพยานและหนังสือที่ยืนยันถึงพระคุณและความรักอันพอเพียงในทุก สถานการณ์ของพระเจ้าสำหรับเราทั้งหลาย ฉะนั้นขอให้สง่าราศีและพระเกียรติมีแด่พระองค์ผู้ทรง สมควรรับการสรรเสริญแต่เพียงผู้เดียว และขอพระองค์ทรงใช้หนังสือเล่มนี้ก่อเกิดประโยชน์แก่พื้ น้องคริสเตียนและคริสตจักรในประเทศไทย

*เคยเป็นเลขาธิการ สมาคมนักศึกษาคริสเตียนไทย

*กรรมการร่วมของคณะกรรมการสรรหามิชชันนารีไทย

*มัคทายกคริสตจักรบ้านสวน

คำนิยม

ของรองศาสตราจารย์สุจิตรา ลิมอำนวยลาภ*

“เพราะรักด้วยพระองค์” เป็นหนังสือที่ทรงคุณค่าเล่มหนึ่งของชาวคริสเตียนในการที่จะดำเนินชีวิตรับใช้พระเจ้า ไม่เพียงแต่เป็นชีวิตที่เป็นแบบอย่างของมิชชันนารีในการรับใช้เท่านั้น แต่ยังเป็นแบบอย่างที่ดีของคริสเตียนทั่วไป ในการที่จะดำเนินชีวิตที่แสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้า ชีวิตที่สัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้า จะเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงเล็งดูชีวิตของอาจารย์วันดาเป็นอย่างดี

กว่า 30 ปี ในการรับใช้พระเจ้าของอาจารย์วันดา ได้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้ามากมาย โดยเฉพาะชีวิตการรับใช้ที่ภาคอีสาน อาจารย์ได้เป็นผู้บุกเบิกคริสตจักรจีนขอนแก่น บ้านไผ่ โยธธร และอีกหลายคริสตจักรในเครือ CCMA ที่มีมิชชันนารีคนอื่นมาสานงานต่อ ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับมิชชันนารีที่เป็นผู้หญิงคนเดียวมาทำเช่นนี้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสใกล้ชิดกับอาจารย์วันดาในช่วง 10 ปี ก่อนที่อาจารย์จะเกษียณอายุ ได้เห็นแบบอย่างการดำเนินชีวิตของอาจารย์ในการรับใช้ที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้ว่าสุขภาพร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง แต่อาจารย์ไม่เคยแสดงให้เห็น ยังคงสอนนักศึกษา เยี่ยมเยียนสมาชิก และเทศนา แบ่งปันพระวจนะธรรมตามคริสตจักรต่าง ๆ ทั่วในขอนแก่นและต่างจังหวัด

ขอพระเจ้าอวยพระพรชีวิตการรับใช้ของอาจารย์

*อาจารย์ประจำคณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น

*ประธานคณะกรรมการคริสตจักรจีนขอนแก่น

สารบัญ

คำอุทิศ	
คำนิยม	
บทนำ	13
รอยแผลเป็นนำพรสู่ครอบครัว	14
โดยพระคุณ	18
เมื่อชีวิตพบมรสุม	20
จากไทยก้าวไกลไปฮ่องกง	25
ชีวิตต้องสู้ในอเมริกา	29
พันธกิจในอีสาน	33
บทส่งท้าย	49

บทนำ

ขอพระเยซูประทานความรักแก่ข้า เมื่อคุณเขาอธิษฐานทูลพระบิดา
ขอให้รักมากกว่าก่อน มากมาย จนกลายเป็นพร รักพระเยซู รักมากกว่าก่อน
เมื่อก่อนข้าปรารถนาสิ่งของโลกนี้ แต่มาบัดนี้ข้าขอเลิกรักโลกีย์
เดี๋ยวนี้ข้าขออธิษฐาน รักพระองค์ รักมากกว่าก่อน
ขอรักมากขึ้น จนกลายเป็นพร ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญ ตราบเท่าวาย ปราม
เพราะข้าไว้ใจพระองค์ ทรงรับวิญญาณ เชื่อว่าจะทรงอวยพร
เพราะรักมากกว่าแต่ก่อน รักพระเยซู รักมากกว่าก่อน อาเมน.
ข้อความข้างต้นนี้เป็นบทเพลงที่ข้าพเจ้าชอบมาก เป็นเพลงที่ยังคงค้างคั่งอยู่ในใจของ
ข้าพเจ้าเสมอมา ตั้งแต่อายุ 26 ปี จนกระทั่งวันนี้ อายุ 60 ปี
เมื่อข้าพเจ้าอายุ 26 ปี ข้าพเจ้าต้องประสบปัญหาชีวิตครอบครัว ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการพระเจ้าที่
คริสตจักรสะพานเหลือง ในวันนั้นอาจารย์เจ้าช็อกวง เป็นผู้เทศนา และได้ยินเสียงเพลงข้างต้น ทำให้
ข้าพเจ้าลุกขึ้นเดินออกจากที่นั่ง (ซึ่งอยู่ชั้นที่สาม) ไปหน้าเวที เพื่อถวายตัวอีกครั้งหนึ่ง
ข้าพเจ้าขอบใจคำว่า การหมุนเวียนผลิตใหม่(Recycle) มาก เพราะขณะเมื่อ “Recycle” แล้ว ก็
ใช้ได้อีก ชีวิตของข้าพเจ้าก็เหมือนกับที่พระเจ้ายอมให้เวลาในการ “Recycle” แล้วก็กลับมาใช้ได้อีก
ขอบคุณพระเจ้าที่มีความอดทนต่อชีวิตของข้าพเจ้า ให้โอกาส ให้บทเรียน ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งในชีวิตของ
ข้าพเจ้าจะสออบตก แต่ข้าพเจ้าได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับพระเจ้า
ฉะนั้น ขอให้คำพยานต่อไปนี้เป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น
ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัด ซึ่งเราบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า
“ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบ่าวที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำ
เท่านั้น” ลูคา 17:10

รอยแผลเป็นนำพรสู่ครอบครัว

คุณทวดและคุณปู่ของข้าพเจ้าเป็นครอบครัวที่ยากจน อยู่ในประเทศจีนมณฑลกว๋างตุ้ง ตำบลแต้จิ๋ว (เตี้ยอ้ง) เมื่อคุณปู่ของข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก มีคนบอกกับคุณปู่ว่า “อาตี ! ถ้าอาตีใช้ปากไปคาบกระบุงข้าวแล้วยกขึ้นมาได้จะเห็นเงิน 1 เหรียญ” ด้วยความรู้เพียงตาและต้องการจะได้เงินตามประสาเด็ก คุณปู่จึงใช้ปากคาบกระบุงที่เต็มไปด้วยข้าว นั่น ผลก็คือ เส้นเอ็นและกล้ามเนื้อลำคอขาดหมด คุณทวดไม่มีเงินที่จะรักษาคุณปู่ จึงออกจากบ้านขอทานชาวบ้านแถวนั้นตลอดทางจนกระทั่งไปถึงชั่วเวลาพบโรงพยาบาลของคริสเตียนที่ชั่วถั่ว (ชั่วเถ้าสกอิมอูยอี่) ทางโรงพยาบาลรับอาสารักษาคุณปู่ พร้อมทั้งประกาศพระกิตติคุณให้คุณปู่และคุณทวด ขอบคุณพระเจ้าที่คุณปู่ได้รับการรักษาจนหาย ทั้งทางกายและทางจิตใจ (คือได้รับเชื่อ ได้รับพระผู้ช่วยให้รอด) ถึงแม้ว่าคุณปู่จะหายเป็นปกติ แต่ลำคอของคุณปู่ก็เต็มไปด้วยรอยแผลเป็น ขอบคุณพระเจ้าเพราะแผลเป็นเหล่านี้นำพระพรมาสู่ครอบครัวของข้าพเจ้า นี่แหละคือสาเหตุที่ครอบครัวของข้าพเจ้าได้พบพระเจ้าที่เที่ยงแท้

ต่อมา คุณปู่พร้อมด้วยคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้า ได้เดินทางมาทำมาหากินที่เมืองไทย เพราะสมัยนั้นคนจีนที่นั่งเรือมาจากเมืองจีน พอขึ้นฝั่งเมืองไทย รัฐบาลไทยจะแจกเงินให้คนละ 2 บาท เพื่อเป็นทุนค้าขายในเมืองไทย ขณะนั้น คุณพ่ออายุ 17 ปี คุณแม่อายุ 16 ปี ได้ค้าขายที่จังหวัดอุดรดิตถ์ ข้าพเจ้ามีพี่สาว 4 คน พี่ชาย 2 คน คุณพ่อคุณแม่ส่งพี่สาวพี่ชายทั้งหมดไปเรียนหนังสือที่เมืองจีน เหลือเพียงข้าพเจ้าคนเดียวซึ่งเริ่มจะลี้มตาดูโลก จึงเป็นแก้วตาดวงใจของคุณพ่อคุณแม่ กิจการค้าทางบ้านของข้าพเจ้าขายผ้า รับผิดชอบเสื้อผ้าและขายเครื่องสำอาง ทุกครั้งที่ผ้าใหม่ คุณแม่ก็ให้ช่างตัดชุดใหม่ให้ข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้เสื้อผ้าใหม่บ่อย ๆ จึงเป็นเด็กที่หลงตัวเอง หลังจากพี่ ๆ กลับมาจากเมืองจีน ข้าพเจ้าก็ชอบที่จะขับไล่พี่ ๆ ออกจากบ้าน ให้เหตุผลว่าบ้านหลังนี้เป็นของข้าพเจ้าไม่ใช่ของพี่ ๆ

ตอนที่ข้าพเจ้าเป็นเด็กนั้น บ้านของคุณพ่อคุณแม่อยู่ริมแม่น้ำ มีวันหนึ่งเกิดไฟไหม้ในบริเวณใกล้ ๆ ร้าน คุณพ่อให้คุณแม่อุ้มข้าพเจ้าออกจากบ้าน ส่วนคุณพ่อขนของออกจากร้าน ขณะนั้นไฟได้ลามเข้ามาใกล้ร้านจนคุณพ่อออกจากบ้านไม่ได้ คุณพ่อจึงหนีไฟไปทางหลังร้านซึ่งติดกับแม่น้ำ ไข่มื้อยี่ดลาวดที่ชักล่อนน้ำโหนตัวหนีลงน้ำไปคุณพ่อรอดชีวิตมาได้ แต่มือทั้ง 2 ข้าง ที่จับลวดนั้นฉีกขาด คุณแม่ต้องคอยดูแลทำแผลและป้อนข้าวป้อนน้ำเป็นระยะเวลาหนึ่ง

ขอบคุณพระเจ้าที่ ดร.จอห์นซง มีโอกาสมาประกาศที่เมืองไทย และได้ประกาศที่พิษณุโลกด้วย ดังนั้น คุณพ่อจึงมีโอกาสไปฟังคำเทศนา และได้รับการฟื้นฟูฝ่ายจิตวิญญาณ หลังจากนั้นคุณพ่อได้เช่าบ้านหลังหนึ่ง เป็นห้องอธิษฐาน และวันอาทิตย์ก็พาลูก ๆ และญาติ มาร่วมประชุมที่ห้องอธิษฐานแห่งนี้

โดยไม่มีผู้รับใช้นำประมุข เดิมที่ร้านของคุณพ่อได้เคยขายเครื่องใช้สำหรับพระสงฆ์ แต่หลังจากนั้น ท่านก็เลิกขายของพวกนี้

จากการที่พวกเราเข้าร่วมประชุมเช่นนี้ ทำให้มีครอบครัวหนึ่งสนใจและรับเชื่อ และมีความเชื่อมั่นจนถึงทุกวันนี้ ครอบครัวของเราอยู่ที่อุดรติดัดจนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ครอบครัวของข้าพเจ้าจึงได้ย้ายมาอาศัยอยู่ที่กรุงเทพฯ และได้ไปนมัสการพระเจ้าที่คริสตจักรสะพานเหลือง

หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 คุณพ่อทำการค้าเงินสกุลจีน ต่อมาเมื่อค่าของเงินจีนลดลง ทำให้ฐานะการเงินของคุณพ่อตกต่ำ ถึงแม้ว่าภายหลังทำโรงงานทอเสื้อยืด การเงินก็ไม่กระเตื้องขึ้น จึงทำให้คุณพ่อท้อใจไม่ยอมทำการค้าต่อไป จึงมอบกิจการโรงงานทอผ้าให้นั้นให้พี่สาวและพี่เขยดูแลต่อ ส่วนคุณพ่อไปเป็นผู้ปกครองอยู่คริสตจักรตาคลี ทำหน้าที่เทศนา และเยี่ยมเยียน

ข้าพเจ้ามีพี่น้องทั้งหมด 11 คน รวมทั้งข้าพเจ้าด้วย คุณพ่อเป็นคนทำคลอดพวกเราเองเกือบทั้งหมด ยกเว้นพี่สาวคนโตที่คุณย่าเป็นผู้ทำคลอดและได้สอนวิธีการทำคลอดแก่คุณพ่อ เมื่อครั้งที่พี่สาวคนโตอายุ 19 ปี ป่วยเป็นไทฟอยด์ แต่คุณหมอมือที่รักษาไม่ทราบว่าเป็นไทฟอยด์แนะนำให้คุณแม่ต้มข้าวต้มให้พี่สาวรับประทาน แต่เนื่องจากผลของไทฟอยด์ทำให้ลำไส้ของพี่สาวซึ่งบางอยู่แล้วประกอปกับรับประทานข้าวต้มร้อน ๆ ทำให้ลำไส้ขาด ถ่ายออกมาเป็นเลือดจำนวนมาก จนกระทั่งพี่สาวต้องเสียชีวิตลง ข้าพเจ้ามีหน้าตาเหมือนกับพี่สาวคนโตมาก จึงคิดในใจว่า สักวันหนึ่งเมื่ออายุ 19 ปี ข้าพเจ้าจะต้องเสียชีวิตเหมือนพี่สาวคนนี้

พี่ชายคนที่ 2 ถูกส่งตัวไปเป็นบุตรบุญธรรมของคุณป้าที่เมืองจีน และได้เสียชีวิตที่เมืองจีน พี่สาวคนที่ 6 และน้องสาวคนสุดท้อง ก็เสียชีวิตเช่นกัน

สำหรับน้องสาวคนเล็กที่เสียชีวิตนั้น เนื่องจากเมื่อน้องสาวอายุ 18 ปี สอบเข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ ก็ดีใจมากจึงไปว่ายน้ำกับเพื่อน เมื่อเพื่อนว่ายน้ำเสร็จแล้วขึ้นจากสระน้ำ ก็ไม่เห็นน้องสาวคนนี้ จึงคิดว่าน้องสาวคงกลับบ้านก่อน จนกระทั่งเพื่อนกลับบ้านแล้วโทรศัพท์สอบถามทางบ้าน จึงทราบว่าน้องสาวคนเล็กยังไม่ถึงบ้าน ทางบ้านจึงรีบกลับไปค้นหาที่สระน้ำแต่ก็หายไปแล้ว น้องสาวจมอยู่ในสระน้ำ เมื่อช่วยขึ้นมาพบว่าที่หน้าผากมีรอยแผลเหมือนกับไปกระแทกของแข็ง น้ำเข้าปอดมาก ช่วยไม่ได้ และได้ไปอยู่กับพระเจ้า

ฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้าที่ยังมีชีวิตอยู่ มีพี่ชาย 1 คน พี่สาว 2 คน น้องสาว 1 คนและน้องชาย 2 คน

พี่ชายคนโต เป็นลูกที่คุณแม่รักมากจนหลง ตอนที่ไปเรียนที่เมืองจีนก็ไปสร้างปัญหาให้คุณยาย เช่นครั้งหนึ่งเคยแอบทุบเมล็ดหนาลี้น้ำที่คุณยายคองไว้บนคาคั่ว นำมาขยี้เนื้อออกแล้วเอาเมล็ดมาทุบเพื่อรับประทานสิ่งที่อยู่ข้างในเมล็ดนั้น จนทำให้หนาลี้น้ำที่คุณยายคองไว้เพื่อรับประทานทั้งปี

เสียชีวิต คุณยายพาพี่ชายไปโบสถ์ เพื่อนมัธยมพระเจ้า พี่ชายคนนี้ก็ไปขโมยกระเป๋าเงินตอนที่คนกำลังอธิษฐาน และชอบแก๊งค์คนที่อยู่ในห้องน้ำ คุณยายรู้สึกว่าคุณไม่ไหวแล้ว จึงส่งกลับมาอยู่กับคุณ พ่อคุณแม่ที่เมืองไทย

ขอบคุณพระเจ้าหลังจากที่พวกเราย้ายมาอยู่กรุงเทพ พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของพี่ชายคนโต และได้เป็นแบบอย่างที่ดีของพวกเราน้อง ๆ ทุกคน มีครั้งหนึ่ง รูปภาพในหนังสือของคุณพ่อหายไป ท่านโกรธมาก สอบถามว่าใครเป็นคนเอาไป จนตอนเย็นที่พวกเรามีการอธิษฐานที่บ้าน พี่ชายคนนี้ก็สารภาพต่อคุณพ่อ พร้อมทั้งนำมาไม่มาให้คุณพ่อและคุณเข้าต่อหน้าคุณพ่อขอให้ดีเขาเป็นการลงโทษ ภาพนี้ในตอนนั้นถึงแม้ข้าพเจ้ายังเป็นเด็กก็ยังจดจำได้จนติดตา ภายหลังพี่ชายคนโตคนนี้ก็ถวายตัวเรียนพระคัมภีร์ รับใช้พระเจ้าและแต่งงาน มีลูกชาย 3 คน ลูกสาว 3 คน จนกระทั่งปลดเกษียณ ก็ยังรักใคร่ครอบครัวดี ปัจจุบันท่านและครอบครัวอยู่ที่อเมริกา

พี่สาวคนที่ 2 ของข้าพเจ้ามีลูกชาย 2 คน ลูกสาว 3 คน พี่สาวและพี่เขยได้ดูแลกิจการโรงงานทอผ้า เพราะพี่เขยเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ จึงทำให้กิจการรุ่งเรืองขึ้น เลี้ยงดูคุณแม่และพวกเราซึ่งเป็นน้อง ๆ พี่เขยเป็นคนขยัน รักครอบครัว เมื่อครั้งที่ชีวิตครอบครัวของข้าพเจ้ามีปัญหา พี่สาวกับพี่เขยก็คอยหนุนใจและสนับสนุนข้าพเจ้าไปเรียนต่อ ภายหลังที่ข้าพเจ้าไปฮ่องกงได้ไม่กี่ปี พี่เขยก็เริ่มป่วยเป็นโรคมะเร็งที่ตับ และเสียชีวิตเมื่ออายุเพียง 41 ปี ส่วนน้องสาวของพี่เขยที่อยู่ฮ่องกงนั้น ภายหลังที่พี่เขยเสียชีวิตได้ 2 สัปดาห์ก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่ตับเช่นกัน ตอนนั้นเขาอายุ 40 ปี ขณะนั้นครอบครัวนี้มีลูกชาย 2 คน ลูกสาว 3 คน ภายหลังข้าพเจ้าได้แนะนำน้องเขยของพี่เขย (ชื่อ William Woo) ให้มาแต่งงานกับน้องสาวของข้าพเจ้า

พี่สาวคนที่ 3 ของข้าพเจ้า แต่งงานและไปอยู่ที่เชียงใหม่ มีลูกสาว 1 คน ลูกชาย 2 คน

น้องสาวของข้าพเจ้าเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนสามมุกคริสเตียน ตอนนั้นข้าพเจ้ายังเรียนอยู่ที่ฮ่องกง มีวันหนึ่งซึ่งเป็นวันอาทิตย์ ข้าพเจ้าไปเยี่ยมครอบครัวของคุณ William Woo ก็รู้สึกว่าคุณเล็ก ๆ ของครอบครัวนี้น่าสงสารที่ไม่มีแม่คอยดูแล คืนวันนั้นเมื่อกลับไปถึงที่โรงเรียนก็ได้อธิษฐานเพื่อครอบครัวนี้เป็นพิเศษ มีความคิดขึ้นได้ว่าทำไมไม่แนะนำน้องสาวของข้าพเจ้าให้แต่งงานกับคุณ William Woo นี้ปรากฏว่าวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันจันทร์ น้องชายคนเล็กซึ่งเพิ่งแต่งงานไปสันนิษฐานที่ฮ่องกง ได้โทรศัพท์ถึงข้าพเจ้าที่โรงเรียน และเพราะข้าพเจ้าไม่รู้จักโรงแรมที่เขาพัก จึงต้องโทรศัพท์ไปขอร้องคุณ William Woo ให้ช่วยพาไปในขณะที่รับประทานอาหารด้วยกันนั้น น้องชายก็กระซิบบอกข้าพเจ้าว่าญาติของคุณ William Woo ที่อยู่เมืองไทยกำลังแนะนำน้องสาวของข้าพเจ้าให้ชายผู้นี้ ข้าพเจ้าก็อศจรยใจว่าข้าพเจ้าก็มีความคิดเรื่องนี้เมื่อคืนนี้ ผลสุดท้ายทั้งสองก็ได้แต่งงานกัน โดยที่ทั้ง 2 ฝ่ายไม่เคยพบกัน เพียงแต่มีจดหมายถึงกัน ฟังคำแนะนำของข้าพเจ้า และเชื่อว่าเป็นการทรงนำของพระเจ้า

น้องชายคนโตของข้าพเจ้าสำเร็จจาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังจากแต่งงานก็ไปอยู่ที่อเมริกา มีลูกสาว 2 คน ลูกชาย 1 คน น้องชายน้องสะใภ้ และครอบครัวของพี่ชาย กับพี่น้องคนอื่น ๆ ในพระคริสต์ ได้ร่วมกันก่อตั้งคริสตจักรชาวไทย บรูคลิน ในปี ค.ศ.1992 ปัจจุบันเป็นทนายความที่รัฐนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา

น้องชายคนเล็กหลังแต่งงานแล้วก็ได้ไปอยู่ที่อเมริกาเหมือนกัน ฉะนั้นในปี ค.ศ.1968 เมื่อข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษาที่ฮ่องกง ครอบครัวของน้องทั้งสองจึงได้ให้ของขวัญเป็นตู้เครื่องบิน 2 ฉบับ คือ ตู้จากฮ่องกงไปเมืองไทยฉบับหนึ่งและตู้จากเมืองไทยไปอเมริกาอีกฉบับหนึ่ง เพื่อให้กลับไปเมืองไทยรับประทานทุกอย่างที่ต้องการจนพอใจ แล้วจึงเดินทางไปอเมริกา

น้องชายคนเล็กนี้ มีลูกชาย 2 คน และน้องสะใภ้ ก็เป็นผู้ปกครองอยู่ที่คริสตจักรที่สอง กรุงเทพฯ

โดยพระคุณ

เพราะพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงยังมีชีวิตอยู่ เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็ก คุณแม่ไปเปิดตู้เซฟเพื่อจะเอาเครื่องประดับ ข้าพเจ้ายื่นมือเข้าไปในเซฟที่ขณะคุณแม่กำลังปิดตู้เซฟ ประตูตู้เซฟได้หนีบมือข้าพเจ้า จนกระทั่งบัดนี้ นิ้วกลางมือขวาของข้าพเจ้าก็ยังคงอยู่ ขอบคุณพระเจ้าที่นิ้วไม่หัก และอีกครั้งหนึ่ง พวกเราเด็ก ๆ วิ่งเล่นกัน ข้าพเจ้าได้วิ่งไปชนตู้กระจก คุณแม่เล่าว่า ทั้งตัวของข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางกระจก แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้น เมื่อข้าพเจ้าเป็นเด็กข้าพเจ้าไม่ยอมรับประทานอย่างอื่นเลย ชอบแต่หมูแดง ตอนไปโรงเรียนต้องขี่คอพี่สาวไป ตอนอยู่บ้านชอบเปลี่ยนเสื้อผ้าหลาย ๆ ชุด จึงทำให้พวกพี่ ๆ ไม่พอใจมาก เพราะเขาต้องเหนื่อยในการซักผ้า ขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ได้ให้ข้าพเจ้าเติบโตที่อุตรดิตถ์ แต่ได้มาเติบโตที่กรุงเทพฯ สาเหตุเนื่องจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เพราะสงครามโลกจึงไม่ต้องไปโรงเรียน เด็ก ๆ ก็ได้ช่วยงานบ้าน จำได้ว่าเมื่อตอนอายุ 12 ปี มีวันหนึ่งช่วยกันตักน้ำบ่อข้าพเจ้าได้ตกลงไปในบ่อที่ทั้งกว้างและลึก ในตอนนั้นมีเพียงพี่สะใภ้ที่อยู่ใกล้ ขอบคุณพระเจ้าที่พี่สะใภ้รู้และช่วยได้ทันเวลาโดยหย่อนเชือกลงไปบ่อและร้องเรียกให้คนอื่นช่วยดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากบ่อ และได้รอดชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติแล้ว เรามีโอกาสไปเรียนที่โรงเรียนคริสตธรรมวิทยา ในชั้นเรียนนั้นข้าพเจ้าเกเรมาก ทุกคนในชั้นเรียนอายุมากกว่าเกณฑ์ทั้งนั้น (เนื่องจากต้องหยุดเรียนในช่วงสงครามระยะหนึ่ง) จึงกล้าเถียงกับคุณครู และข้าพเจ้าก็นำเพื่อน ๆ ที่จะต่อต้านคุณครู คุณครูที่โรงเรียนจึงรายงานให้คุณพ่อซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ปกครองในคริสตจักรสะพานเหลืองทราบ และเมื่อจบการศึกษาแล้ว ก็ไปเรียนภาษาจีนกับเพื่อนเป็นกลุ่ม ๆ เพื่อเตรียมตัวไปเรียนที่เมืองจีน คุณพ่อเป็นห่วงมาก กลัวว่าข้าพเจ้าจะกลายเป็นคอมมิวนิสต์แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ไปกับเพื่อน ๆ เนื่องจากไม่มีเงินซื้อตั๋วเรือ เพื่อน ๆ ของข้าพเจ้าได้ไปเพราะเขาเอาเครื่องประดับเช่น สร้อยทอง เข็มขัดทอง ไปขายเพื่อซื้อตั๋วเรือแต่ข้าพเจ้าไม่มีเครื่องประดับ เพราะโดยนิสัยไม่ชอบใส่เครื่องประดับ

คุณพ่อได้ติดต่อให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่โรงเรียนอบรมพระคัมภีร์ แต่ทางโรงเรียนแจ้งกลับมาว่ารับไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าอายุไม่ถึงเกณฑ์ที่เขาจะรับ ข้าพเจ้าทราบข่าวก็ดีใจมาก แต่ตอนหลังทางโรงเรียนอนุโลมให้เข้าเรียนได้ โดยให้เหตุผลว่า เพราะคุณพ่อเป็นผู้ปกครอง และพี่ชายเป็นศาสตราจารย์ข้าพเจ้าจึงต้องไปเรียนอย่างจำใจ ตลอดทั้งเทอมที่ข้าพเจ้าเรียนที่โรงเรียนแห่งนี้ ไม่พูดคุยกับใครเลย ถึงเวลาเรียนก็เรียน หมดเวลาเรียนก็กลับบ้าน ทำใจแข็งแต่ไม่มีความสุขเลย ผลสุดท้าย มีคืนหนึ่งอยู่ในห้องนอนของตนเอง จึงคุกเข่าอธิษฐานสารภาพกับพระเจ้า เป็นครั้งแรกที่ต้อนรับพระเยซู และสารภาพกับพระเจ้าที่ตนเองหัวแข็ง ถ้าพระเจ้าจะใช้ก็ยินดีรับใช้ รุ่งเช้าไปเรียนก็มีความสุข เมื่ออยู่ในห้องเรียน

ชั่วโมงแรกที่อาจารย์ให้นักเรียนอ่านอิสยาห์บทที่ 6 โดยให้นักเรียนอ่านคนละข้อ ในใจบอกกับพระเจ้าว่า ขอให้ตนเองได้อ่านข้อที่ 8 (อิสยาห์ 6:8 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนเรา” แล้วข้าพเจ้าทูลว่า “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”)

ขอบคุณพระเจ้าที่พอการอ่านพระคัมภีร์เวียนมาถึงข้าพเจ้า ก็เป็นข้อที่ 8 พอดี จึงมั่นใจว่าพระวณะข้อนี้ เป็นพระวณะที่มาถึงข้าพเจ้าโดยตรง ในเทอมนั้นก็ได้รับบัพติศมา และเริ่มที่จะคุยกับเพื่อน ๆ พอเรียนถึงปีที่ 3 เทอมสุดท้ายก็มีคริสตจักร 3 แห่งมาติดต่อที่โรงเรียนผ่านอาจารย์ ให้ข้าพเจ้าไปทำงานด้วยอาจารย์แนะนำข้าพเจ้าว่าควรไปทำงานที่คริสตจักรไมตรีจิต ข้าพเจ้าผลัดอาจารย์ว่าขอไปปรึกษาคุณพ่อก่อนว่าควรทำงานที่คริสตจักรใด เพราะตอนแรกที่มาเรียนที่โรงเรียนอบรมพระคัมภีร์แห่งนี้นั้นไม่ได้สมัครใจมาเรียนเอง คุณพ่อเป็นผู้จัดการให้มาเรียน ดังนั้น จึงอยากให้คุณพ่อเป็นผู้ตัดสินใจว่าควรทำงานที่ใด วันรุ่งขึ้นจะให้คำตอบกับอาจารย์ ปรากฏว่าคืนนั้นคุยกับคุณพ่อแล้ว ท่านแนะนำว่าควรจะใช้หลังแต่งงานแล้ว เมื่อได้ฟังแล้วก็รู้สึกเสียใจ เพราะไม่ใช่ความต้องการของตนเองว่าต้องแต่งงานหลังสำเร็จการศึกษา ถึงแม้ว่าจะมีคนรักแล้วซึ่งเป็นรุ่นพี่ แต่ก็ยังไม่คิดถึงเรื่องแต่งงาน เมื่อทางคริสตจักรไมตรีจิตได้ข่าวว่าข้าพเจ้าจะแต่งงาน ทางคริสตจักรจึงเชิญเราทั้ง 2 คน ร่วมงานที่คริสตจักรไมตรีจิตโดยวันอาทิตย์ก็ช่วยงานของคริสตจักรไมตรีจิต ด้านรวิวารศึกษา การประชุม กลุ่มสตรี การประกาศ และการเยี่ยมเยียน แต่วันธรรมดาที่อยู่ห้องประกาศที่ตลาดพลู มีการประกาศ และสอนภาษาจีนด้วย

เมื่อชีวิตพบมรสุม

ขณะที่ข้าพเจ้าตั้งครุฑคนแรก มีนักเรียนหญิงคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าสอนภาษาจีน เขามาสมัครช่วยงานบ้าน ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่างานบ้านก็ไม่ค่อยมีอะไรให้ทำ ข้าพเจ้าจึงได้เสนอว่า เราจะจ่ายเงินค่าเรียนเย็บผ้าให้ หลังเลิกเรียนเย็บผ้าตอนเย็นให้ไปซื้อกับข้าว พร้อมทำอาหารมื้อเย็น หลังจากนั้นจึงเรียนภาษาจีนเสร็จแล้วจึงกลับบ้าน

หลังจากข้าพเจ้าคลอดลูกสาวคนโตแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตว่าสามีของข้าพเจ้าคุยกับนักเรียนคนนี้บ่อย จึงถามว่าคุยกันเรื่องอะไร สามีก็บอกว่าอยากแนะนำนักเรียนหญิงคนนี้ให้น้องชาย ข้าพเจ้าจึงไม่ได้สงสัยอะไร ในช่วงนั้นประธานมคทายกของคริสตจักรไมตรีจิต ได้มาขอร้องให้เราไปช่วยงานที่คริสตจักรหัวกุดญแจ จังหวัดชลบุรี ในวันอาทิตย์ (สามีของข้าพเจ้าเดินทางไป-กลับระหว่างชลบุรี-กรุงเทพฯ แต่ข้าพเจ้าพักอยู่ที่นั่น) ส่วนวันธรรมดาจะมาช่วยงานที่ห้องประกาศตลาดพลูระยะหนึ่ง

หลังจากที่เราช่วยงานที่คริสตจักรหัวกุดญแจไปประมาณ 2 ปี มีอาทิตย์หนึ่งที่สามีของข้าพเจ้าไม่ได้มาที่คริสตจักรหัวกุดญแจ อาทิตย์นั้นมีมคทายกของคริสตจักรไมตรีจิตมาร่วมนมัสการที่คริสตจักรหัวกุดญแจได้ถามข้าพเจ้าว่าทำไมอาทิตย์นี้ไม่เห็นสามีมาที่คริสตจักรหัวกุดญแจ ข้าพเจ้าตอบว่าไม่ทราบเหมือนกันเมื่อถึงสิ้นปี ทางคริสตจักรไมตรีจิตก็ไม่ได้ต่อสัญญากับเรา สามีของข้าพเจ้าก็บอกว่าเราน่าจะย้ายไปอยู่บ้านที่แปดริ้ว จังหวัดฉะเชิงเทรา เพราะตอนนั้นคุณพ่อของสามีมีรถบรรทุกรับขนส่งสินค้าจากกรุงเทพฯ ไปฉะเชิงเทรา สามีก็รู้สึกสนใจงานด้านขนส่งนี้มากจึงตกลงย้ายไปอยู่ที่นั่น

วันหนึ่งน้องชายของสามี (คุณฮวด) มาหาที่บ้าน และถามข้าพเจ้าว่า “รู้หรือเปล่าว่าพี่ชาย (สามีของข้าพเจ้า) ไปโรงแรมกับนักเรียนหญิงคนนั้น (คนที่พี่ชายจะแนะนำให้ตน)” น้องชายเล่าต่อว่าขณะที่เขาขับแท็กซี่รับจ้างอยู่ที่กรุงเทพฯ เขาพบหญิงคนนั้นไปกับผู้ชาย จึงขับรถตามไปจนถึงโรงแรมและเห็นว่าผู้ชายคนนั้นก็คือพี่ชายของตน (สามีของข้าพเจ้า) จึงรีบกลับมาที่ฉะเชิงเทราเพื่อมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟัง เมื่อสามีกลับจากกรุงเทพฯ ในคืนวันนั้นข้าพเจ้าได้สอบถามสามีว่าที่คุณฮวดเล่าให้ฟังนั้นเป็นจริงไหม เขาตอบว่าเป็นความจริง และบอกต่อว่าแม่ของฝ่ายหญิงก็รู้เรื่องนี้พร้อมทั้งเร่งให้เขารับมาเป็นภรรยาอีกคนหนึ่ง (เพราะเหตุว่าแม่ฝ่ายหญิงก็เป็นภรรยาของผู้อื่น) และตอนนั้นสามีกลัวทางบ้านจะทราบเรื่องนี้จึงย้ายข้าพเจ้าและลูกทั้งสามมาอยู่ที่กรุงเทพฯ

เมื่อมาอยู่ที่กรุงเทพฯ แล้ว ข้าพเจ้าก็มีโอกาสกลับไปที่บ้านของคุณแม่ที่สะพานเหลืองก็นั่งร้องไห้ แม่กับพี่เขยก็ถามว่า “อยู่ ๆ ก็นั่งร้องไห้มีอะไรหรือ” จึงเล่าเรื่องสามีให้ฟัง แต่คุณแม่กับพี่เขยก็ไม่เชื่อบอกว่าผู้รับใช้พระเจ้าไม่ทำเรื่องเช่นนี้หรอก หว่าข้าพเจ้าคิดมากบ้า ๆ บอ ๆ ข้าพเจ้าจึงตอบว่า “สมมติว่าเรื่องนี้เป็นความจริง ขอย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านนี้ได้ไหม” คุณแม่และพี่เขยก็รับว่า ถ้าเป็นเรื่อง

จริงจะย้ายกลับมาก็ได้ ดังนั้น ข้าพเจ้ากลับไปที่บ้าน คืนวันนั้นได้ปรึกษากับสามี ข้าพเจ้าขอร้องให้สามีอ่านพระคัมภีร์ด้วยกันก่อนที่จะตกลงเรื่องอะไรกัน แล้วสามีก็เป็นผู้ที่เปิดพระคัมภีร์อ่านก่อน โดยอ่าน 1 โครินธ์ บทที่ 4 ส่วนข้าพเจ้าอ่าน 1 โครินธ์ บทที่ 5 เมื่อได้อ่านถึง 1 โครินธ์ 5:1 “มีข่าวเล่าลือว่า ในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย” ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจทันทีว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปอยู่ที่บ้านและได้ถามสามีว่าจะจัดการกับลูกทั้งสามอย่างไร สามีตอบว่า ได้คุยกับหญิงคนนั้นแล้วว่า ลูกของใครก็คนนั้นเลี้ยง รุ่งเช้าสามีก็เรียกรถส่งข้าพเจ้ากลับบ้านคุณแม่เพราะตอนนั้นที่เขยกับพี่สาวรับผิดชอบโรงงานทอผ้า ฉะนั้น ข้าพเจ้ากลับมาก็มีงานทำ ไม่ต้องกังวลเรื่องการเลี้ยงชีพ พอกลับมาถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็รู้สึกน้อยใจตัวเอง และคิดว่าตัวเองมีอะไรที่เทียบกับหญิงคนนี้ไม่ได้หรือรู้สึกแค้นใจมาก เกลียดเขาและเกลียดสามีด้วย และไม่พอใจพระเจ้า ทำไมเรื่องเช่นนี้จึงต้องเกิดกับข้าพเจ้าด้วย และทางออกของข้าพเจ้าก็คือ ร้องไห้ ร้องไห้อย่างไม่พอใจ ที่จริงแล้วเมื่อครั้งที่เรียนอยู่ที่โรงเรียนอบรมพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าก็เรียนดีกว่าเพื่อน ๆ และเมื่อสำเร็จการศึกษาก็ได้แต่งงาน ได้สามีก่อนเพื่อน ทำงานในโบสถ์ใหญ่ด้วยเงินเดือนที่ดีกว่าเพื่อน เพื่อนคนอื่นยังไม่ได้แต่งงานเลย จึงมีความรู้สึกหยิ่งถือว่าตัวเองมีอะไร ๆ ดีกว่าคนอื่น แต่ถึงเวลานี้ อะไร ๆ ก็สูญสิ้นหมดแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกอยากฆ่าตัวตาย อยากฆ่าสามีและหญิงคนนั้นตาย รู้สึกว่าชีวิตไม่มีความหมายเลย

จนกระทั่งวันหนึ่ง ข้าพเจ้าเดินจากบ้านเพื่อที่จะไปปากซอย ได้พบพี่น้องคนหนึ่งที่เขาเคยเป็นคริสเตียนและไปเป็นภรรยาของคนที่มาจากไต้หวัน เป็นคนมีเงินมาก ได้เป็นคุณนายผู้เพชรเคลือบที่แต่ภายหลังภรรยาหลวงมาจากไต้หวันได้ทำหลายอย่างกับภรรยาผู้น้อย จนทำให้ภรรยาผู้น้อยคนนี้เป็นวิกลจริต พอข้าพเจ้าเห็นหญิงวิกลจริตคนนี้ ในใจของข้าพเจ้าก็ถามตนเองว่าอยากเป็นเหมือนหญิงคนนี้ไหม ข้าพเจ้าก็ตอบในใจว่า “ข้าพเจ้าไม่อยากเป็นเหมือนหญิงคนนี้ ขอพระเจ้าทรงช่วยด้วยเถิด” และช่วงนี้มีอาจารย์เจ้าชื่อกวาง มาเทศนาฟื้นฟูที่คริสตจักรสะพานเหลือง ข้าพเจ้าก็มีโอกาส ไปฟังเทศนาและพระเจ้าแคลงใจให้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงตรัสจากพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง จากคำเทศนานั้น ข้าพเจ้าเห็นสภาพตนเองที่เต็มไปด้วยความหยิ่ง ความเกลียดชัง อาฆาต จึงสารภาพขอพระเจ้าทรงอภัย ที่ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองเป็นคนดี เห็นแต่ความผิดของสามีและภรรยาผู้น้อยของเขา และขอพระเจ้าทรงรักษาจิตใจที่ฟกช้ำ โดยเฉพาะคืนนั้นเพลงที่ร้องเนื้อเพลงประทับใจมาก เหมือนกับพระเจ้าทรงใช้เนื้อเพลงนี้ที่จะตรัสกับข้าพเจ้า เพลงนั้นคือเพลง รักมากกว่าก่อน (เพลงชีวิตคริสเตียน หน้า 124) และคืนวันนั้น ข้าพเจ้าก็ตอบสนองการร้องเรียกของนักเทศน์ เดินออกไปหน้าธรรมาสน์ เพื่อถวายตัวอีกครั้งหนึ่ง

วันหนึ่ง อาจารย์เล่ากเกีย (ศาสนาจารย์หญิงคนแรกของสภาคริสตจักรแห่งประเทศไทย) ในขณะที่นั้นยังไม่ได้รับการสถาปนาเป็นศาสนาจารย์ท่านได้เดินทางมาจากคริสตจักรเพชรบุรี เพื่อมาหาข้าพเจ้าและเล่าให้ฟังว่า ตลอดคืนท่านนอนไม่หลับ คิดถึงแต่เรื่องของข้าพเจ้า จึงตัดสินใจมาหาข้าพเจ้า

และเสนอว่าให้ไปร่วมงานกับท่านที่เพชรบุรี ในเวลานั้น ท่านมีเงินเดือนเดือนละ 1,600 บาท ท่านแบ่งเงินเดือนของท่านครึ่งหนึ่งให้ข้าพเจ้า คุณพ่อจึงพูดว่า “ลูกเอ๊ย ! ไม่มีใครที่รู้สึกว่าคุณมีเงินเดือนมาก ถึงขนาดต้องแบ่งให้คนอื่นใช้ แต่เพราะความรักของพระเจ้าที่ผู้รับใช้ให้โอกาสลูกอย่างนี้”

ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจไปรับใช้ที่เพชรบุรี จึงได้ส่งลูกสาวคนโต อายุ 5 ขวบ ซึ่งเป็นเด็กรักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนประจำ ลูกสาวคนที่สอง อายุ 3 ขวบคุณแม่ของข้าพเจ้ารับอาสาช่วยดูแล ส่วนลูกชายอายุ 8 เดือน ข้าพเจ้าได้นำไปอยู่ด้วยที่เพชรบุรี แต่ไม่สะดวกในการออกไปเยี่ยมชมสมาชิกของคริสตจักร จึงตกลงใจว่าไปหาคนช่วยเหลือลูกชาย ต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูเดือนละ 500 บาท เงินที่เหลือ 300 บาท ต้องจ่ายค่าอาหารส่วนตัวและค่านมลูก อยู่ระยะหนึ่ง

ต่อมาสามีก็โทรศัพท์มาหาคุณแม่ที่บ้านบ่อย ๆ ว่าอยากจะได้ลูกคืน และน้องสาวของข้าพเจ้าขณะนั้นเป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนคริสตธรรมวิทยา สามีก็ไปรบกวนน้องสาวของข้าพเจ้าว่าอยากขอลูกคืน จึงทำให้คุณแม่และน้องสาวอึดอัดใจ เมื่อข้าพเจ้ามีโอกาสกลับมาที่กรุงเทพฯ คุณแม่จึงคุยกับข้าพเจ้าว่ายัง ใจลูกก็เป็นเชื้อสายของเขา เขาอยากได้ก็น่าจะคืนให้เขา และโดยเฉพาะตอนนี้ตาของคุณแม่เป็นต้อมองอะไรไม่เห็น จะช่วยดูแลลูกสาวคนที่สองไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงตกลงใจยกลูกคืนให้พ่อเขา เพราะว่าลูกสาวคนโตต้องอยู่โรงเรียนประจำ ลูกสาวคนที่สองอยู่กับคุณแม่ ลูกชายคนสุดท้ายก็ต้องฝากเขาเลี้ยง ก็เป็นว่าแม่กับลูกต้องอยู่ถึง 4 แห่ง หากยกให้พ่อ ใดๆ แล้วลูก ๆ ก็ได้อยู่ด้วยคืนกับพ่อของเขา และแม่เลี้ยงก็เคยเป็นพี่เลี้ยงของลูกมาก่อน จึงคิดว่าส่งลูก ๆ ไปอยู่กับพ่อของเขาดีกว่าอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเชิญพี่น้องที่คริสตจักรไม่ตรีจิตคนหนึ่ง ช่วยไปเรียกสามีมาพบข้าพเจ้า แล้วจึงถามเขาว่า อยากได้ลูกกลับไปจริง ๆ หรือเปล่า ขอเพียงแต่ย้ายชื่อของข้าพเจ้าออกจากสำมะโนครัวก็เพียงพอแล้ว แต่ก่อนที่จะส่งลูก ๆ ให้ไปอยู่กับพ่อของเขาข้าพเจ้าได้ถ่ายรูปพร้อมกับลูกทั้งสามเพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก

ก่อนที่อาจารย์เล่ายกเกีย จะมารับใช้พระเจ้าที่เพชรบุรี ท่านได้เป็นศิษยาภิบาลที่คริสตจักรตะพานหิน จังหวัดพิจิตร และพี่น้องในคริสตจักรรักท่านมาก พี่น้องของคริสตจักรตะพานหินจึงมาหาท่าน ให้ท่านหาผู้รับใช้พระเจ้าที่เหมือนท่านไปรับใช้ที่ตะพานหินให้ด้วย อาจารย์เล่ายกเกีย จึงแนะนำข้าพเจ้าให้ไปรับใช้ที่ตะพานหิน ช่วงนั้นมีเพื่อนที่เรียนจบมาจากฮ่องกง มาหาข้าพเจ้าเล่าว่าพี่น้องที่ฮ่องกงคนหนึ่งเสนอว่า อยากให้โอกาสสนับสนุนให้พี่น้องคนไทยที่สตัยชื่อในการรับใช้พระเจ้าไปเรียนต่อที่ฮ่องกง เพื่อนคนนี้จึงแนะนำข้าพเจ้าให้ไปเรียนต่อ ข้าพเจ้าอยากไปเรียนต่อที่ฮ่องกงเหมือนกัน จึงส่งใบสมัครไปโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ฮ่องกง แต่ปรากฏว่าได้รับคำปฏิเสธจากโรงเรียนพระคริสตธรรมนั้นว่า ข้าพเจ้าไม่เหมาะสมที่จะเป็นนักศึกษาของโรงเรียนนั้น แต่ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะได้เรียนต่อที่ฮ่องกง จึงลาออกจากการที่ตะพานหินไปกรุงเทพฯ แต่พอทางโรงเรียนฯ ปฏิเสธ อาจารย์เล่ายกเกีย จึงแนะนำให้ข้าพเจ้าไปทำงานที่ราชบุรี เพราะที่นั่นต้องการศิษยาภิบาล

เมื่อข้าพเจ้าไปทำงานที่ราชบุรี ทุกอาทิตย์ที่ข้าพเจ้าเทศนาเสร็จ ลงจากธรรมมาสน์ ก็จะมีเสียงกระซิบในใจข้าพเจ้าว่า “เธอไม่เหมาะที่จะเป็นนักเรียนพระคริสตธรรม เธอเหมาะสมหรือที่จะเทศนาสอนคนอื่น?” เพราะเหตุจากคำปฏิเสขของโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ฮ่องกง ทำให้ข้าพเจ้าคิดมาก ทำให้เป็นโรคกระเพาะ โรคลำไส้ และโรคหืดหอบ และท้อใจในการทำงาน ทุกครั้งหลังรับประทานอาหารข้าพเจ้าจะต้องไปถ่ายที่ห้องน้ำ กลางคืนก็จับหืดจนนอนไม่หลับ พี่สาวพี่เขย และคุณแม่ จึงบอกให้ข้าพเจ้าไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ ทางบ้านเห็นว่าข้าพเจ้าป่วยมาก จึงให้ข้าพเจ้ามารักษาตัวที่บ้านและไม่ต้องทำงาน ถ้าหากเข้าวันไหนที่ตื่นสาย คุณแม่ก็จะทราบดีว่าคืนนั้นข้าพเจ้าจับหืดไม่สบายอีกแล้ว จนกระทั่งใคร ๆ ที่บ้านก็ตั้งชื่อให้ข้าพเจ้าว่า “นางสาวซีโรค)”

เพื่อนของข้าพเจ้าอีกคนหนึ่งที่เรียนจบจาก Alliance Bible Seminary ก็มารับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรสะพานเหลือง ท่านมาเยี่ยมข้าพเจ้าที่บ้าน ครั้งแรกที่ท่านมาเยี่ยมฉัน ท่านก็บอกว่า มีความรู้สึกอยากแนะนำให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่ฮ่องกง แต่เมื่อข้าพเจ้าย้อนคิดถึงคำปฏิเสขจากโรงเรียนที่ฮ่องกงเมื่อครั้งก่อน โน้น จึงทำให้ข้าพเจ้าปฏิเสธเพื่อนคนนี้อย่างแข็งขัน เพื่อนคนนี้ก็พยายามชักชวนอีกจนครั้งที่สามที่เพื่อนคนนี้มีมาเยี่ยมและชักชวนข้าพเจ้าอีก ด้วยความโกรธจึงตอบเพื่อนอย่างไม่พอใจว่า “ถ้าเธออยากแนะนำจริง ๆ ก็แนะนำให้เขียนประวัติชีวิตและครอบครัวของข้าพเจ้าอย่างละเอียดให้ทางโรงเรียนทราบ รับรองว่าเมื่อทางโรงเรียนทราบประวัติอย่างละเอียดแล้วคงจะไม่ยอมรับฉันเป็นนักเรียนเป็นแน่” ผลสุดท้ายเพื่อนข้าพเจ้าก็ส่งรายละเอียดไปทางโรงเรียนนั้นจริง ๆ ผู้อำนวยการและอาจารย์ฝ่ายวิชาการจึงปรึกษากันว่า ถ้ามีคนที่มีประสบการณ์น่าสงสารอย่างนี้ สมควรที่จะให้โอกาสแก่เขา

ฉะนั้น ทางโรงเรียนจึงส่งจดหมายตอบรับข้าพเจ้าเป็นนักเรียน เมื่อได้รับจดหมายแล้วก็ประหลาดใจ และคิดไม่ถึงว่าทางโรงเรียนจะรับข้าพเจ้า พี่สาวกับพี่เขยก็มาถามว่า เห็นจดหมายจากฮ่องกงหรือเปล่า ข้าพเจ้ารับว่าเห็นและเล่าให้ฟัง และบอกว่าจะไปเรียนได้ยังไงอายุแก่ปูนนี้แล้ว (ขณะนั้นข้าพเจ้าอายุ 28 ปี) พี่สาวกับพี่เขยตอบว่าดีแล้วไปเรียนเถอะ พี่ทั้งสองจะสนับสนุนให้ไปเรียนและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสักวันหนึ่งครอบครัวของเราก็จะมีอาจารย์หญิงเหมือนกัน ช่วงนั้นข้าพเจ้ายังป่วยอยู่

บ่ายวันหนึ่งใน ค.ศ. 1962 ข้าพเจ้านอนอยู่บนเตียงปรากฏว่ามีพี่น้องสมาชิกคริสตจักรโมตรีจิตคนหนึ่งหอบกลัวยิ่งชาย แวะมาหาที่ห้องนอน อธิษฐานเผื่อข้าพเจ้า และกล่าวว่า “เธอจะไม่เป็นอะไรเลยถ้าเชื่อฟังพระเจ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานกับพระเจ้าว่า ถ้าพระเจ้าจะให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่ฮ่องกงจริง ๆ ไม่อยากให้พี่สาวและพี่เขยลำบากในการซื้อตัวเครื่องบินให้ มีวันหนึ่งเพื่อนชื่อเคียมซุง แซ่ตั้ง เราเป็นเพื่อนนักเรียน ป.3 ด้วยกัน ภายหลังต่างคนต่างก็แต่งงานไม่ได้ติดต่อกันเลย แต่ปรากฏว่าคุณเคียมซุงก็

โทรศัพท์ไปที่บ้าน ถามข้าพเจ้าถึงเรื่องไปเรียนต่อที่ฮ่องกง เพื่อนก็ถามว่าซื้อตั๋วเครื่องบินหรือยัง ข้าพเจ้าบอกว่ายัง เพื่อนก็บอกว่าไม่ต้องซื้อนะ เขากับสามีจะซื้อตั๋วเครื่องบินให้ ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่า พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เพราะเราไม่ได้ติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายปี พระเจ้าทรงใช้เพื่อนคนนี้เพื่อเป็นคนตอบคำอธิษฐาน

ขณะนั้นข้าพเจ้ายังป่วยอยู่ คุณป้าบอกว่าหมอที่รักษาข้าพเจ้าคงไม่เก่ง จึงได้พาข้าพเจ้าไปหาหมอคนที่เก่งกว่าเพื่อรักษาข้าพเจ้าและคุณป้าก็พูดกับคุณหมอย่าเยงเท่าไรก็ไม่ว่า ขอเพียงแต่รักษาให้หายขาด จะต้องจ่ายเงินเท่าไรก็บอกมาเลยแต่หลังจากคุณหมอตรวจสุขภาพของข้าพเจ้าแล้วกล่าวว่า ถ้าจะรักษาต้องใช้เวลา 3 เดือน พอข้าพเจ้าได้ฟังอย่างนี้แล้ว ก็บอกกับคุณป้าว่า “ไม่ต้องรักษาหรอก กลับบ้านเถิด” เพราะอีก 3 วัน ก็ต้องเดินทางไปฮ่องกงแล้ว ข้าพเจ้าจึงกลับไปรักษากับคุณหมอคนเดิม และบอกกับคุณหมอว่า ถ้าข้าพเจ้าไปเรียนที่ฮ่องกงคุณหมอมีความคิดเห็นอย่างไร คุณหมอก็หัวเราะและบอกว่า อยู่เมืองไทยอากาศร้อนก็ยังไม่สบายบ่อย ๆ แล้วฮ่องกงอากาศเปลี่ยนแปลงบ่อย ๆ หมอก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี ข้าพเจ้าจึงบอกกับคุณหมอว่า “ถ้าเช่นนั้นคุณหมोज่ายยาให้มากหน่อยก็แล้วกัน” คุณหมอให้ยาเต็มไปหมดเลย คนอื่นกระเป๋าของเขาเต็มไปด้วยเงินส่วนข้าพเจ้านั้นกระเป๋าก็เต็มไปด้วยยา

พี่เขยดีใจที่ข้าพเจ้าตัดสินใจไปเรียนต่อที่ฮ่องกง ลงมือปรุงอาหารเลี้ยงส่งข้าพเจ้า เชิญญาติมารวมเลี้ยงส่งเป็นจำนวน 3 โต๊ะ

ตอนที่ไปส่งที่สนามบิน หลาย ๆ เอาลูกอมทำเป็นพวงมาลัยมอบให้แก่ข้าพเจ้า สิ่งเหล่านี้ก็มีความหมายต่อข้าพเจ้ามาก หมายความว่า สิ่งที่ดีก็ผ่านพ้นไปแล้ว ที่เหลืออยู่มีแต่ความหวานดูพวงมาลัยลูกอมหลากสีเหล่านั้น

จากไทยก้าวไกลไปฮ่องกง

เมื่อไปถึงฮ่องกง เป็นวันที่สี่เดือนแรกของคนจีน เมื่อเท้าข้าพเจ้าสัมผัสฮ่องกงแล้วพบว่าอากาศที่นั่นหนาวมาก เมื่ออากาศที่นั่นจะหนาวแต่กลับเป็นผลดีต่อสุขภาพของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหายใจสะดวกมากกว่าอยู่ที่เมืองไทย ยารักษาโรคหอบหืดที่อุตสาหกรรมเอาไปจากเมืองไทยก็ไม่ต้องใช้ เดิมอยู่เมืองไทยข้าพเจ้าเป็นโรคเกี่ยวกับลำไส้ ซึ่งทุกครั้งหลังอาหารจะต้องไปถ่ายที่ห้องน้ำ แต่เมื่อมาถึงฮ่องกงอาการเหล่านี้หายไปหมดเลย เนื่องจากไม่เคยเจออากาศหนาวเย็นขนาดนี้พอมาถึงฮ่องกงข้าพเจ้าก็ใส่เสื้อหลาย ๆ ชั้น นับได้จำนวน 10 ตัวที่ใส่อยู่ก็ยังไม่คลายหนาวเลย ญาติคนหนึ่งนำร้อนผสมน้ำร้อนให้ดื่มแล้วจึงคลายหนาว

เพราะการเชื่อฟังที่ได้ไปศึกษาพระคัมภีร์ที่ฮ่องกง โรคเหล่านี้ก็หายหมดได้เขียนจดหมายส่งข่าวมาให้คุณแม่ ว่าเดี๋ยวนี้หายเป็นปกติแล้วเหมือนดังพระคัมภีร์สดุดี 103:5 ที่กล่าวว่า “ผู้ทรงให้ท่านอิมด้วยของดี ตลอดชีวิตของท่าน วิทยุหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี” แต่คุณแม่ไม่เชื่อ ให้น้องชายเขียนจดหมายตอบกลับมาว่าไม่ต้องโกหก หากไม่สบายก็กลับเมืองไทยได้ ขอบคุณพระเจ้า พระเจ้าทรงอวยพระพรให้ร่างกายของข้าพเจ้าแข็งแรง หายจากโรคภัยที่เคยมี ส่วนยาที่นำไปจากเมืองไทยไม่ได้ใช้เลยสักครั้งเดียว

โรงเรียนที่ข้าพเจ้าไปเรียนนั้นอยู่บนเกาะ จากฝั่งฮ่องกงนั่งเรือไปยังเกาะนั้น ต้องใช้เวลา 1 ชั่วโมง ลงเรือแล้วก็เดินขึ้นไปยังโรงเรียน ก่อนลงเรือก็กังวลว่าจะเดินทางไปโรงเรียนอย่างไร ไม่เคยมาฮ่องกง ภาษาท้องถิ่น (จีนกวางตุ้ง) ก็พูดไม่เป็น ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า เรือที่ใช้โดยสารนี้เป็นเรือขนาดใหญ่จนได้หลายร้อยคน ขอบคุณพระเจ้าที่ได้นั่งใกล้กับผู้หญิงคนหนึ่งข้าพเจ้ายิ้มให้เขา เขาก็ยิ้มตอบ และทักข้าพเจ้าก่อน ฟังสำเนียงการพูดของเขา แล้วคิดว่าน่าจะเป็นคนจีนแต่จิวข้าพเจ้าก็ทักตอบเป็นภาษาแต้จิ๋ว และได้เริ่มคุยกัน ข้าพเจ้าเล่าถึงความกังวลว่ากลัวจะเดินทางไปยังโรงเรียนพระคัมภีร์ไม่ได้ ขอบคุณพระเจ้าที่หญิงผู้นี้เป็นสมาชิกของโบสถ์ในโรงเรียนนั้นพอดี เขาเลยอาสาพาไปให้ถึงโรงเรียน

พอไปถึงโรงเรียนก็ขอบคุณพระเจ้าทันที โรงเรียนที่ไปเรียนนี้ เป็นสถานศึกษาที่สวยงามมาก จากด้านหน้าเมื่อมองลงไปจะเห็นทะเล และเห็นเกาะชายฝั่งเมืองจีน เปรียบไม่ได้กับโรงเรียนที่ปฏิเสธไม่ให้ข้าพเจ้าไปศึกษานั้น ซึ่งเป็นเพียงบ้านไม้หลังหนึ่งเท่านั้น แต่ที่โรงเรียนแห่งนี้เป็นสถานที่กว้างขวางทิวทัศน์สวยงาม หลักสูตรที่สอนก็ดีกว่ามากเลย ขอบคุณพระเจ้าที่พระเจ้ามอบสิ่งล้ำค่าที่คาดไม่ถึงให้แก่ข้าพเจ้า “เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือ คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

พอถึงเวลาเรียน อาจารย์สอนอะไรฟังไม่รู้เรื่องเลย หลังเลิกเรียนข้าพเจ้าต้องไปขอสมุดบันทึกของเพื่อนมาลอก อาจารย์ให้ท่องพระคัมภีร์ ข้าพเจ้าต้องใช้เวลามากกว่าเพื่อนนักเรียนคนอื่นซึ่งอายุน้อยกว่าฉะนั้นในระหว่างการเรียนช่วงพักคนอื่นได้พัก ส่วนข้าพเจ้าไม่ได้พักเลย ทุกครั้งก่อนเตรียมทำการบ้านได้ อธิษฐานขอพระเจ้าช่วยในการสอน ช่วยให้อ่านได้ เพราะไม่มั่นใจว่าตนเองยังเรียนหนังสือได้หรือเปล่า (เนื่องจากอายุมากแล้ว) จนถึงสิ้นเทอม ประมาณ 5 เดือนที่เรียนมาหลังสอบเสร็จแล้ว วันหนึ่งอาจารย์ฝ่ายวิชาการเรียกไปพบที่ห้องทำงาน จึงตกใจว่าเกิดอะไรขึ้น พอไปถึงอาจารย์ก็บอกว่า “ยินดีด้วยนะ เธอสอบได้คะแนนสูงสุดในห้อง” อาจารย์ก็หันใจให้ตั้งใจเรียนต่อ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจมากที่ยังเรียนหนังสือได้ และขอบคุณพระเจ้าที่ให้โอกาสพิเศษนี้ หลังจากเทอมแรกก็เข้าใจภาษาจีนกว้างขวางดีขึ้น ในเทอมที่ 2 ก็เรียนได้โดยไม่ต้องอาศัยสมุดบันทึกของเพื่อนอีกต่อไป

อยู่ที่ฮ่องกง ข้าพเจ้าอยู่คนเดียวไม่ญาติพี่น้องแวดล้อมเหมือนอยู่ที่เมืองไทย ทำให้พึ่งพระเจ้ายิ่งขึ้น เช่น มีวันหนึ่งต้องไปที่ฝั่งฮ่องกงเพื่อหาหมอฟัน แต่ไม่รู้ว่าจะลงรถที่ป้ายใด ก็อธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า หลังจากอธิษฐานก็เห็นเพื่อนนักเรียนคนหนึ่งมาขึ้นรถคันเดียวกันกับข้าพเจ้า จึงดีใจมากรีบเข้าไปถามทางกับเพื่อนคนนี้ เขาก็บอกว่าจะลงรถป้ายเดียวกันกับที่ข้าพเจ้าจะต้องลงพอดีเลย

เริ่มแรกที่อยู่ฮ่องกงพี่สาวกับพี่เขยให้ค่าใช้จ่ายแก่ข้าพเจ้าเดือนละ 100 เหรียญฮ่องกง โดยบอกว่าถ้าไม่พอให้เขียนจดหมายไปจะส่งเงินมาให้อีก แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นพระคุณอย่างยิ่งแล้ว ส่วนที่ไม่พอนั้นให้เป็นเรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับพระเจ้า ไม่อยากรบกวนทางบ้านเพิ่มอีก ในเงินจำนวน 100 เหรียญนั้น จะต้องจ่ายเป็นค่าอาหาร 55 เหรียญต่อเดือน และค่าวิชาซึ่งต้องต่ออายุทุก 6 เดือน ต้องจ่ายครั้งละ 30 เหรียญ ความจริงแล้วเงินที่ได้รับไม่เพียงพอต่อการใช้จ่าย เพราะต้องใช้จ่ายส่วนตัวอีก เงินที่ได้รับจากพี่เขย 100 เหรียญในใจก็คิดว่าต้องถวายสิบลด เป็นเงิน 10 เหรียญ แต่อีกใจหนึ่งก็เสียดายเงินตั้ง 10 เหรียญ ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจถวายทุกเดือน ๆ ละ 10 เหรียญ เมื่อข้าพเจ้าเห็นเพื่อน ๆ ซื้อแอปเปิ้ล หรือสาลี มารับประทานนั้น โดยส่วนตัวแล้วต้องจ่ายอย่างไร้ประโยชน์ในเงินจำกัด จึงได้แต่ซื้อมะเขือเทศรับประทานแทน จากเงินที่มีอยู่ไม่เพียงพอที่จะซื้อเสื้อหนาวใส่ แต่พระเจ้ำก็ทรงพระเมตตาครั้งหนึ่งพวกนักเรียนจะต้องแต่งชุด “กีเพ้า” และสวมทับด้วยเสื้อชั้นนอกสีดำ เพื่อร้องเพลงพิเศษ โดยมี Mrs. Helen Chan ซึ่งนักเรียนต่างพากันเรียกท่านว่า “ मामี ” เป็นผู้ดูแล ข้าพเจ้าบอกท่านว่า ข้าพเจ้าไม่มีเสื้อนอกสีดำ ท่านก็เลยถามว่าท่านมีเสื้อจะมอบให้ข้าพเจ้าจะเอาไหม จึงตอบรับด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ท่านบอกว่าท่านไม่กล้าให้เสื้อผ้าใช้แล้วแก่นักเรียน เพราะเคยมีนักเรียนคนอื่นไม่ยอมรับเสื้อผ้าใช้แล้วจากใครหาว่าดูถูกเขา นับตั้งแต่นั้นมาท่านก็มอบเสื้อผ้า และรองเท้าของท่านที่ไม่ใช้แล้วให้แก่ข้าพเจ้ามาตลอด แม้เมื่อท่านย้ายไปอยู่อเมริกาก็ยังส่งเสื้อผ้ามาให้ข้าพเจ้าใช้เสมอ ๆ จากเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการถวายสิบลดและการประหยัด จนกระทั่งบัดนี้ภายหลังน้องสาวได้แต่งงานไปอยู่ที่

ฮ่องกง และได้ให้เงินสมทบค่าใช้จ่ายให้แก่ข้าพเจ้าได้ใช้จ่ายอย่างเพียงพอนับตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยขาดสนเลย

ขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ แล้ว อยู่ที่ฮ่องกงจึงได้สัมผัสว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าส่วนตัวของข้าพเจ้า ที่โรงเรียนแห่งนี้จะมีการคัดเลือกตัวแทนนักเรียนทุกเทอม โดยคณาจารย์จะเสนอชื่อนักเรียนชั้นปีที่ 2 และ 3 ผู้ชาย 1 คน ผู้หญิง 1 คน กลุ่มนักเรียนเสนอชื่อผู้ชาย 1 คน ผู้หญิง 1 คน ปรากฏว่ากลุ่มนักเรียนเสนอชื่อข้าพเจ้าทางโรงเรียนก็คัดค้านว่าเสนอชื่อข้าพเจ้าไม่ได้เพราะไม่ใช่ชั้นปี 2-3 ขณะนั้น ข้าพเจ้าเพิ่งเรียนจบชั้นเตรียมเท่านั้น แต่ผู้อำนวยการบอกว่าเสนอชื่อข้าพเจ้าได้เพราะถึงแม้ยังไม่ใช่ นักเรียนปี 2-3 แต่ก็เรียนในโรงเรียนนี้มาแล้ว 1 ปี ผลการคัดเลือกออกมาว่าข้าพเจ้าได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวแทนนักเรียน ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นเพื่อน ๆ ไม่ได้ถูกรังแก แต่เขารักและให้เกียรติข้าพเจ้า จึงทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจที่จะมุ่งหน้าต่อไป ในช่วง 3 ปี ข้าพเจ้าได้รับการคัดเลือกเป็นตัวแทนฯ ทั้ง 6 ครั้ง จนกระทั่งปีที่ 4 ซึ่งปกติก็จะไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็นตัวแทนนักเรียนแล้ว แต่เนื่องจากว่าในปีนั้นทางโรงเรียนเปิดหอพักใหม่ให้นักเรียนปี 4 เข้าไปอยู่ ข้าพเจ้าจึงได้รับคัดเลือกเป็นตัวแทนนักเรียนประจำที่หอพักใหม่นั้น และได้เป็นตัวแทนนักเรียนตลอดเวลา 4 ปี ที่เรียนอยู่ที่ฮ่องกง ขอบคุณพระเจ้าที่ให้โอกาสได้เรียนรู้ในการเป็นผู้นำ

ในขณะที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3 (ค.ศ.1967) ในช่วงปิดเทอม พวกเราที่เป็นนักเรียนหญิงจำนวน 10 คน นัดกันไปเที่ยวและฝึกงานที่ไต้หวัน ในเช้าก่อนวันเดินทางเพื่อนนักเรียนที่มาจากเมืองไทยและเวียดนามนัดพบกันเพื่อซื้อตั๋วเรือขณะที่ทั้ง 2 นั่งแท็กซี่ ระหว่างทางถูกคนขับรถแท็กซี่ใจเอารั้วสินกระเป๋าสตางค์และหนังสือเดินทางของเพื่อนที่มาจากเมืองไทยไป แต่ส่วนนักเรียนที่มาจากเวียดนามนั้นเขาเปิดกระเป๋าสตางค์ต่าง โยนกระเป๋าสตางค์ออกนอกรถและเปิดประตูรถกระโจนลงจากรถจนได้รับบาดเจ็บที่หน้าผาก ในวันที่ออกเดินทางนั้น เพื่อนคนหนึ่งที่มาจากเวียดนามได้ไปไต้หวันด้วยกันกับพวกเราเพราะมีหนังสือเดินทางแต่ส่วนเพื่อนอีกคนหนึ่งไปไม่ได้เพราะเขาถูกจี้คนร้ายเอาหนังสือเดินทางของเขาไป ด้วย

ตลอดการเดินทางไปไต้หวัน 36 ชั่วโมง ที่อยู่บนเรือ ซึ่งพวกเราซื้อตั๋วเรือชั้น 3 ปกติต้องอยู่ห้องเรือ แต่ในช่วงกลางวันพวกเราขึ้นมาอ่านหนังสืออยู่บนเรือ มีอาหารให้รับประทานทั้ง 3 มื้อ มีเฉพาะช่วงกลางวันเท่านั้นที่นอนอยู่ห้องเรือ น้องชายที่อยู่อเมริกาได้ส่งเงินให้ข้าพเจ้า 100 เหรียญสหรัฐ ซึ่งแลกเปลี่ยนเงินไต้หวันได้ 4,000 เหรียญไต้หวัน ทำให้พวกเราได้มีโอกาสเที่ยวรอบเกาะไต้หวันเป็นเวลา 1 สัปดาห์ก่อน หลังจากนั้นพวกเราแบ่งเป็นคู่ ๆ เพื่อแยกย้ายไปฝึกงานกับมิชชันนารี ประมาณ 1 เดือน ขอบคุณพระเจ้าที่ช่วงนี้ในฮ่องกงประสบปัญหาเรื่องน้ำเข่าจืดน้ำ โดยจ่ายน้ำให้ 3 วันต่อครั้ง พวกเราอยู่ที่ไต้หวันเลยไม่ต้องประสบกับความยากลำบากนั้น ขอบคุณพระเจ้า

ขณะที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ชั้นปี 4 เทอมหนึ่งก่อนสำเร็จการศึกษา มีคริสตจักรติดต่อให้ไปทำงาน 7 แห่งด้วยกัน ข้าพเจ้าอธิษฐานขอพระเจ้าทรงสำแดงให้ทราบว่าควรตัดสินใจอย่างไร ควรทำงานที่ไหน วันที่ 31 ธันวาคม 1967 ได้รับจดหมายจากน้องชายที่อยู่อเมริกา น้องทั้งสองได้ตกลงกันว่าในเดือน มิถุนายน 1968 ปีที่ข้าพเจ้าสำเร็จการศึกษานั้น จะส่งตัวเครื่องบิน 2 ฉบับให้ข้าพเจ้า ฉบับหนึ่งเป็นตัวไป กลับเมืองไทยให้รับประทานทุกอย่างที่อยากรับประทานที่เมืองไทย อีกฉบับหนึ่งเป็นตัวให้เดินทางไป อเมริกา จึงรู้ว่าพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานผ่านน้องทั้งสองนี้ ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจว่าพระเจ้าทรงนำไปที่อเมริกา จึงให้คำตอบปฏิเสธแก่คริสตจักรทั้ง 7 ได้

การไปเรียนต่อที่อเมริกานั้น ถ้าเป็นการเดินทางจากฮ่องกงไปอเมริกาจะต้องมีบุคคลค้ำประกัน ว่าเมื่อเรียนจบแล้วจะต้องออกจากประเทศอเมริกา ถ้าหากกลุ่มมิตรไมตรีบุคคลที่ค้ำประกันจะไม่มีสิทธิไปอเมริกาได้เลย น้องสาวและน้องเขยรับปากว่าจะเป็นผู้ค้ำประกันให้ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ใครเคื้อคร้อนเพราะข้าพเจ้า หลังจากได้รับปริญญาบัตรแล้ว ข้าพเจ้าจึงเดินทางกลับเมืองไทย เมื่อมาเมืองไทยปรากฏว่าผลการติดต่อกับกงสุลข้าพเจ้าสามารถติดต่อทำวีซ่าเสร็จได้ภายใน 3 วัน ซึ่งเป็นการใช้เวลาในการติดต่อที่สั้นมาก หากทำวีซ่าจากฮ่องกงจะต้องใช้เวลามากกว่านี้

หลังจากที่ได้วีซ่าแล้ว ข้าพเจ้าบอกกับคุณพ่อว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วพร้อมที่จะเดินทางไปอเมริกา แต่คุณพ่อทักท้วงว่าเพิ่งมาจากฮ่องกงไม่กี่วันน่าจะอยู่เมืองไทยต่ออีกสัก 1 เดือน ซึ่งในเดือนนี้เป็นโอกาสสุดท้ายที่ข้าพเจ้าได้อยู่พร้อมหน้าคุณพ่อคุณแม่ เพราะใน 5 ปีถัดมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่อเมริกา คุณพ่อและคุณแม่ก็ไปอยู่กับพระเจ้า บ้านและโรงงานก็ถูกไฟไหม้ สิ่งของต่าง ๆ ถูกไฟไหม้หมดเลย พี่สาวคนที่สองหนีรอดจากไฟไหม้ทั้งในชุดนอน รูปภาพเก่า ๆ ของลูก ๆ ที่ฝากคุณแม่ไว้ก็ถูกไฟไหม้หมดเลย จนกระทั่งข้าพเจ้ากลับจากอเมริกาก็ยังหาบ้านตนเองไม่เจอ

ชีวิตต้องสู้ในอเมริกา

ตอนที่ไปเรียนอเมริกานั้น ปี 1968 ข้าพเจ้ามีเงินติดตัวไป 100 เหรียญสหรัฐ อยู่อเมริกาได้ 3 วัน ข้าพเจ้าก็ไปทำงานที่ร้านกิฟท์ช็อป (Gift Shop) แห่งหนึ่ง ถนนสายที่ 5 กรุงนิวยอร์ก ทำงานรับผิดชอบแผนกเครื่องแก้ว ต้องไปเอาของที่ห้องใต้ดิน นำมาเช็ดให้สะอาดและจัดโชว์ที่ร้าน ทำงานตลอดเวลา 8 ชั่วโมง โดยไม่ให้นั่งเลย นอกจากเวลาพักรับประทานอาหารเพียง 30 นาที เท่านั้น วันแรกที่เริ่มทำงาน ช่วงพักเที่ยงก็เดินไปหาน้องสะใภ้ กลับถึงที่พักปวดขามาก ในชีวิตนี้เป็นครั้งแรกที่ยืมนานขนาดนี้รู้สึกสงสารตัวเอง แต่บอกกับตัวเองว่าต้องสู้ เพราะค่าจ้างชั่วโมงละ 1.8 เหรียญสหรัฐ เพื่อเป็นค่าเล่าเรียน ถ้าหากยังงี้ก็ต้องสู้ ภาษาอังกฤษเคยเรียนในเมืองไทย แต่เมื่อมาถึงอเมริกาเขาพูดอะไรข้าพเจ้าก็ฟังไม่รู้เรื่อง เมื่ออยู่ในร้านเวลาขายของคนมาซื้อเขาจะซื้ออะไรก็ฟังไม่ออก จนคนซื้อต้องพาข้าพเจ้าไปและชี้สิ่งของที่เขาจะซื้อ นี่ก็เป็นโอกาสฝึกภาษาที่ตืออย่างหนึ่ง ครุษจีนปีแรกในอเมริกา ญาติพี่น้องที่อยู่ในอเมริกา 6 คน ร่วมรับประทานอาหารเมื่อเย็นต้มเป็กไก่หม้อหนึ่งเท่านั้น ทำให้คิดถึงเมืองไทยมากขึ้น เพราะถ้าอยู่เมืองไทยจะมีอาหารให้รับประทานมากมาย

ภายหลังได้เปลี่ยนงานไปทำงานที่ร้านอาหาร เพราะเป็นร้านอาหารที่เปิดขายแต่เวลากลางวัน กู้กที่อยู่ในห้องครัวพูดภาษาจีนกวางตุ้ง แต่ลูกค้าสั่งอาหารเป็นภาษาอังกฤษ ตอนแรกข้าพเจ้าต้องท่องรายการอาหารทั้งภาษาจีนกวางตุ้งและภาษาอังกฤษ และต้องฝึกการคำนวณภาษี ต้องใช้ความรวดเร็วในการเสิร์ฟเพื่อเอาใจลูกค้า เพราะเราต้องอาศัยหนีจากลูกค้า ขอบคุณพระเจ้าตอนที่อยู่บ้านในเมืองไทยเป็นคนที่ไม่ทำอะไรซ้ำมาก แต่ที่อเมริกาการทำงานคิดค่าจ้างเป็นรายชั่วโมงจึงต้องทำงานเร็วและรีบร้อน ขณะอยู่ที่นิวยอร์กข้าพเจ้าทำงาน และเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม

หลังจากมาอยู่อเมริกาได้ 3 ปี จึงได้ไปเรียน โรงเรียนแห่งแรกที่อยู่ทางใต้ ชื่อ Toccoa Falls อยู่ที่นั่นได้รับพิชชอบล้างห้องน้ำและห้องส้วมอย่างละ 8 ห้อง ได้เรียนที่นั่นเพียงเทอมเดียวเท่านั้น เพราะค่าเล่าเรียนแพงมาก จึงกลับไปอยู่นิวยอร์ก ตอนหลังเพื่อนแนะนำให้ไปที่เซนต์หลุยส์ St. Louis Missouri โรงเรียนชื่อ Covenant Theological Seminary เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนชายมากแต่มีนักเรียนหญิงเพียง 4-5 คนเท่านั้น จึงเป็นโรงเรียนที่มีแต่หอพักนักเรียนชาย ไม่มีหอพักนักเรียนหญิง ข้าพเจ้าจึงพักอยู่ที่บ้านเพื่อนแต่ไม่ค่อยสะดวก

ตรงข้ามโรงเรียนมีหมู่บ้านสวยมาก ข้าพเจ้าคิดในใจว่าน่าอยู่มากถามเพื่อนว่าเป็นไปได้ไหมที่จะไปอยู่ที่นั่น เพื่อนบอกว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะมีแต่บ้านคนรวย เช้าวันหนึ่งหิมะตก ธรรมชาตินักเรียนที่อยู่หมู่บ้านตรงข้ามจะรอขึ้นรถ โรงเรียนที่ฝั่งหมู่บ้าน แต่เช้าวันนั้นเด็กในหมู่บ้านนั้นมารอรถที่ฝั่งโรงเรียนใกล้ ๆ ห้องสมุด ข้าพเจ้านั่งอยู่ในห้องสมุดเห็นเด็กผู้หญิง 2 คน อายุราว ๆ 11-12 ปี ข้าพเจ้าจึง

ออกไปคุยกับเขา ได้ความว่าเป็นเด็กที่พักอยู่ในหมู่บ้านตรงข้ามโรงเรียนของเรา ข้าพเจ้าเลยบอกเด็กให้ไปถามพ่อแม่ของเขาว่อยากได้นักเรียนไทยไปพักที่บ้านของพวกเขาไหม ปรากฏว่าวันหนึ่งมีคนโทรมาที่โรงเรียน และแจ้งความประสงค์ว่าอยากให้นักเรียนไทยไปพักอยู่ที่บ้านเขา ครอบครัว Benson นี้สามีอายุ 73 ปี ภรรยาอายุ 45 ปี ลูกสาวอายุ 11 ปี เขามีบ้านอยู่ที่ St.Louis และมีบ้านพักอยู่ที่ฟลอริดา อีกหลังหนึ่งด้วย

ดังนั้น ตอนปิดเทอมครอบครัวนี้ไปเที่ยวทางตอนใต้ ข้าพเจ้าก็มีโอกาสไปกับเขาด้วย ภรรยาเป็นคน พักโรงแรมชั้นหนึ่ง มีโอกาสเที่ยว Disney World เพราะต้องเป็นเพื่อนกับลูกสาวของเขา

เมื่อไปเที่ยวกลับมาแล้ว เพื่อน ๆ นักเรียนพากันอิจฉา เพราะไม่เคยปรากฏว่าจะมีนักเรียนที่ไปพักกับครอบครัวที่มีฐานะดี อยู่ตรงข้ามโรงเรียนกินอยู่ฟรี และมีโอกาสไปเที่ยว แต่ตอนหลังมีการโยกย้ายเปลี่ยนแปลง ข้าพเจ้าจึงต้องหาครอบครัวใหม่ ครอบครัวใหม่ก็คือครอบครัว Shauman เป็นครอบครัวที่ขายเครื่องเฟอร์นิเจอร์ มีลูก 5 คน สองคนแรกเรียนระดับอุดมศึกษาอีกสองคนเรียนระดับมัธยม คนสุดท้ายอายุ 9 ขวบเท่านั้น ไม่มีเพื่อน เขาเลยให้ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนกับเด็กอายุ 9 ขวบคนนี้ ข้าพเจ้าต้องคอยดูแลเด็กคนนี้ ถึงเวลาอาบน้ำก็คอยเรียกให้อาบน้ำ ถึงเวลารับประทานอาหารก็เรียกให้รับประทานอาหาร สัปดาห์หนึ่งสรรหมาให้เด็กคนนี้หนึ่งครั้ง ก่อนนอนก็อธิษฐานด้วยกัน วันจันทร์ถึงศุกร์ที่บ้านนี้จะมีคนผิวดำคนหนึ่งทำงานบ้าน ทุกวันเขาจะเตรียมอาหารสำหรับคน 8 คน มีอาหาร 8 จาน แต่ละจานจะมีอาหาร 3 อย่าง มีแป้ง เนื้อ และผัก Mr.& Mrs. Shauman จะเอาจานของตนไปรับประทานที่ห้องรับแขก ส่วนข้าพเจ้ากับเด็ก ๆ ทั้ง 5 คน ก็รับประทานอาหารที่ห้องครัวเสื้อผ้าก็ใช้เครื่องซัก อาหารเข้าข้าพเจ้าเป็นคนเตรียม โดยเตรียมกาแฟสำหรับ Mr. Shauman น้ำดื่มสำหรับ Mrs. Shauman ส่วนเด็ก ๆ กับข้าพเจ้า นั้นข้าพเจ้าอยากรับประทานอะไรก็เตรียมสิ่งนั้น รับประทานร่วมกับเด็ก ๆ มีกลางวันข้าพเจ้าอยากรับประทานอะไรก็ห่อไปรับประทานที่โรงเรียน ที่บ้านนี้จะมีสมุดวางไว้ใกล้ ๆ กับโทรศัพท์ ใครต้องการอะไรก็จดใส่สมุดเล่มนี้ Mrs. Shauman จะโทรศัพท์สั่งสิ่งของที่ต้องการจากร้านแล้วทางร้านส่งมาให้ที่บ้าน วันเสาร์ Mr.& Mrs. Shauman และลูก 4 คนจะไปเที่ยวนอกบ้าน เหลือเพียงข้าพเจ้ากับเด็ก 9 ขวบคนนี้ วันเสาร์ข้าพเจ้าได้ ค่าจ้างทำความสะอาดวันละ 10 เหรียญสหรัฐ วันอาทิตย์ไปนัสนาคารที่โบสถ์ ข้าพเจ้าก็มีเงินสำหรับถวายทรัพย์

พระเจ้าทรงจัดเตรียมครอบครัวที่ 2 ที่แสนดีและร่ำรวยสำหรับข้าพเจ้าในเทศกาล คริสตมาส ครอบครัว Shauman จะให้ลูก ๆ ของเขาและข้าพเจ้าเขียนรายชื่อสิ่งของที่อยากได้ แล้วเขาจะเป็นผู้เลือกมอบของขวัญคริสตมาสาจากบัญชีรายชื่อที่เขียนให้ในวันคริสตมาส ข้าพเจ้าได้รับของขวัญคริสตมาสจำนวน 7 ชิ้น โดยได้รับจากทุกคนในครอบครัวนี้คนละชิ้น เด็กชายวัย 9 ขวบคนนี้น่ารักมาก มีคินหนึ่ง

เขามาเกาะประตูห้องข้าพเจ้า บอกว่าฝันร้ายนอนอนกับข้าพเจ้าพอนอนได้สักพักก็บอกว่าตอนนี้ไม่กลัวแล้ว และขอกลับไปนอนที่ห้องตนเอง

เพราะเหตุว่าภรรยาของผู้อำนวยการโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ฮ่องกง Mrs.Holton ได้เขียนจดหมายชวนข้าพเจ้าให้เป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองหญิงแทนท่านที่ป่วยเป็นโรคมะเร็งที่เต้านมต้องผ่าตัด แต่พอดีที่สิ้นเทอมนั้นทางโรงเรียนพระคริสตธรรมที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ที่อเมริกามีการเปลี่ยนอาจารย์ฝ่ายวิชาการใหม่ได้สับเปลี่ยนหลักสูตรวิชาที่ข้าพเจ้าจะเรียนในเทอมหน้า 2 วิชา ไม่มีการสอนในเทอมนั้น ข้าพเจ้าจึงเอาจดหมายจาก Mrs. Holton ฉบับนั้นให้ทางโรงเรียนพิจารณา ทางโรงเรียนเลยให้ข้าพเจ้าทำรายงานส่งสำหรับ 2 วิชานั้นโดยไม่ต้องเข้าเรียน ช่วงปิดเทอมสามารถทำรายงานส่งโดยรีบร้อย

ภายหลังที่ข้าพเจ้ากลับไปฮ่องกง ครอบครัว Mr.Shauman ไม่เห็นด้วย Mrs.Shaman ถามว่าข้าพเจ้ามีค่าตัวเครื่องบินจะไปฮ่องกงแล้วหรือยัง ข้าพเจ้าบอกว่าจะอยู่ทำงานเก็บเงินจนกว่าจะพอเพียงสำหรับค่าตัวจึงจะไปฮ่องกงแต่ Mrs.Holton ได้เขียนจดหมายไปยัง Miss Hitchcock เล่าว่าอยากให้ข้าพเจ้ารีบกลับไปฮ่องกงโดยด่วนแต่ไม่มีค่าตัวให้ Miss Hitchcock นั้น มีพี่น้อง 2 คน ที่บ้านเปิดร้านขายเครื่องเย็บปักถักร้อย ตอนที่ Miss Hitchcock อายุ 17 ปี คุณแม่ของท่านออกค่าใช้จ่ายให้ไปเที่ยวเมืองจีน เมื่อ Miss Hitchcock มาเที่ยวเมืองจีนท่านก็มีภาระใจที่จะเป็นมิชชันนารีที่เมืองจีนนี้ คุณแม่และพี่สาวเป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายทั้งหมดโดยไม่มีคนอื่นช่วยสนับสนุนเลย Miss Hitchcock เป็นมิชชันนารีอยู่เมืองจีน ท่านทำงานเกี่ยวกับเด็กกำพร้าและช่วยผู้หญิงให้มีงานทำโดย เลี้ยงไหม และทอผ้า ท่านอยู่ที่เมืองจีนจนกระทั่งเมืองจีนถูกควบคุมโดยคอมมิวนิสต์ Miss Hitchcock ไปที่ฮ่องกง ที่เกาะ Cheung Chau และช่วยสอนพระคัมภีร์ที่ Alliance Bible Seminary จนอายุ 70 ปี ก่อนกลับอเมริกา Miss Hitchcock ขายบ้านให้ Alliance Bible Seminary ในราคา 1 เหรียญสหรัฐ Miss Hitchcock มีใจผูกพันกับ Alliance Bible Seminary มาก เมื่อได้ข่าวว่าข้าพเจ้าจะไปสอนที่ Alliance Bible Seminary แต่ไม่มีค่าตัวเครื่องบิน Miss Hitchcock รับปากจะช่วยบ้าง แต่ข้าพเจ้าก็มั่นใจว่าพระเจ้าจะช่วยให้ไปฮ่องกงได้แน่นอน เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงจัดเตรียม Mrs.Shauman ก็พูดว่า Miss Hitchcock ไม่ได้รับปากว่าจะช่วยค่าเครื่องบินจะไปฮ่องกงได้อย่างไร แต่ข้าพเจ้าตอบ Mrs.Shauman ว่า ข้าพเจ้ามั่นใจว่าพระเจ้าจะเตรียมให้แน่ ๆ จึงเตรียมตัวไปนิวยอร์ก บ้านของน้องชาย

Miss Hitchcock เขียนจดหมายมาถามข้าพเจ้าว่า ค่าตัวเครื่องบินจากนิวยอร์กไปฮ่องกงราคาเท่าไร Miss Hitchcock อยากให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมที่ลอสแอนเจลิส แต่ปรากฏว่าค่าตัวเครื่องบิน จากนิวยอร์กไปแคลิฟอร์เนียราคาเท่ากับ จากนิวยอร์กไปฮ่องกง ผลสุดท้าย Miss Hitchcock ส่งค่าตัวเครื่องบินเป็นเงินสหรัฐ 500 กว่าเหรียญ ให้ข้าพเจ้าจากนิวยอร์กไปฮ่องกง ขณะนั้นเป็นปี ค.ศ.1973 พอ

ตอนเข้าไปถึงฮ่องกง บ่ายวันนั้น Mrs.Holton ก็ได้รับการผ่าตัดรักษามะเร็งจนหาย ถึงทุกวันนี้ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่

ข้าพเจ้ามีหน้าที่เป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองที่ Alliance Bible Seminary ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระเจ้าทรงนำให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเป็นตัวแทนนักเรียนในขณะที่ยังศึกษาอยู่ ทำให้เข้าใจว่าจะต้องทำหน้าที่อาจารย์ฝ่ายปกครองอย่างไร และทำให้ Mrs.Holton วางใจและท่านสามารถพักผ่อนได้โดยไม่ต้องกังวล

ตอนที่ข้าพเจ้าสอนที่ฮ่องกง ครอบครัวของน้องสาว (William Woo) ก็อยู่ฮ่องกง เมื่อสุดสัปดาห์ก็มีโอกาสไปเยี่ยมครอบครัวนี้บ่อย ๆ ขณะนั้นลูกสาวของเขา อายุประมาณ 4-5 ขวบ หลานคนนี้ก็มักจะเอาขนมของตนให้ข้าพเจ้าเอากลับไปโรงเรียนเป็นประจำ หลานคนนี้น่ารักมาก เพราะเขารู้ว่าที่โรงเรียนไม่มีขนมเหล่านี้

มีนักศึกษาคนหนึ่งมาจากเขมร เขากำลังอยู่ในช่วงออกหัก มีวันหนึ่งเขามาขอพบข้าพเจ้าและพูดว่าจากประวัติของข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายมากแต่พอได้รู้จักและคุ้นเคยกับข้าพเจ้าแล้วรู้สึกวุ่นวายข้าพเจ้าช่างเป็นผู้ที่มีความสุขและมีอารมณ์ขันตลอด ซึ่งคิดว่าข้าพเจ้าคงจะเป็นคนสติไม่ปกติมากกว่า จึงบอกกับเขาว่าก่อนที่ข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ได้ก็ต้องเสียน้ำตาไปมากเหมือนกัน แต่แล้วเพราะพระเจ้าต่างหากที่ทรงช่วยให้เป็นเช่นนี้ได้

ข้าพเจ้าชอบงานและสิ่งแวดล้อมที่ Alliance Bible Seminary และได้ทำงานที่นั่นจนกลางปี ค.ศ.1976 น้องชายที่อยู่อเมริกาก็ได้รับอนุญาตโอนสัญชาติเป็นอเมริกัน เขาก็มีจดหมายมาถามว่าอยากไปอเมริกาไหม ข้าพเจ้าตอบว่าอยากไป และในช่วงปิดเทอมก็กลับเมืองไทย เขาเอกสารทุกอย่างแปลเป็นภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมที่จะไปอเมริกา แต่ปรากฏว่าตอนเปิดเทอมใหม่มีวันหนึ่งขณะนมัสการตอนเช้า อาจารย์ฟิลิป ลี (Mr.Philip Lee) มาเทศนาแบ่งปันเกี่ยวกับว่าหลายแห่งยังขาดมิชชันนารีที่ไปทำงานของพระเจ้า ถึงแม้เตรียมพร้อมทุกอย่างก็จริง แต่ว่าคนงานอยู่ที่ไหน? ตอนที่ข้าพเจ้าฟังก็มีเสียงร้องตอบในใจว่า คนงานอยู่ที่นี้ ถึงแม้ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้แต่ใจก็ยังอยากไปอเมริกา เพราะอยากไปให้ไกลจากเมืองไทยซึ่งเป็นประเทศที่ทำให้ชีวิตต้องเข้าใจเสียใจ จึงไม่สบายใจ เช้าวันที่ 22 ตุลาคม 1976 ขณะที่อ่านพระคัมภีร์พระเจ้าได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกลับไปบ้านเมืองของท่าน พระเจ้าทรงนำหน้าท่านไปก่อนแล้ว “Back to your own land, your King will go before you. The Lord leads on (Micah 2:13 Living Bible)” แต่ข้าพเจ้าบอกพระเจ้าว่า “ไม่....ข้าพเจ้าไม่อยากกลับประเทศไทยข้าพเจ้าต้องการไปประเทศสหรัฐอเมริกา”

พันธกิจในอิสาน

หลังจากนั้น 6 เดือน ข้าพเจ้ารู้สึกไม่มีสันติสุขในจิตใจ ตามปกติแล้ว วันหยุดทางโรงเรียน จัดเป็นวันอาหารอธิษฐานมือเที่ยง แต่ข้าพเจ้าได้อธิษฐานอาหารในเวลาเช้าจนถึงเวลา 16.00 น. อธิษฐานและอ่านพระคำพระเจ้าให้แน่ใจว่าพระเจ้าต้องการให้ข้าพเจ้ากลับไปยังบ้านเกิดจริง ๆ หรือพระเจ้าตรัสอีกครั้งว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่าอวดเสียเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมความอายในวัยสาวของเจ้าและเจ้า จะไม่จำที่เขาคิดความเป็นมาของเจ้าอีก (อิสยาห์ 54:4) เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบานและถูกนำไปด้วยสวัสดิภาพ ภูเขาและเนินเขา เปล่งเสียงร้องเพลง ช้างหน้าเจ้าและต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน (อิสยาห์ 55:12) และพระเจ้าจะนำเจ้าอยู่เป็นนิรันดร์และให้เจ้าอิมด้วยของดีและกระทำให้กระดูกของเจ้าแข็งและเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุที่น้ำของมันไม่ขาด (อิสยาห์ 58:11)” พระเจ้าทรงตอบว่าไม่ต้องกลัวความอับอาย จากข้อพระคัมภีร์ 4 ข้อนี้ทำให้ข้าพเจ้ามั่นใจการทรงนำของพระเจ้า และไปให้คำตอบแก่อาจารย์ฟิลิปป์ ว่าได้ตอบสนองคำแบ่งปันของท่าน ว่า “คนงานอยู่ที่นี้” ข้าพเจ้าเต็มใจไปเป็นมิชชันนารีที่เมืองไทย และพระเจ้าก็ทำตามสัญญาตลอดเวลา 18 ปี ทุกประการเลย

ทางองค์การ CCMA The foreign Missionary Society of C.C. and M.A. of Hong Kong ดีใจ แต่ไม่ทราบว่าจะให้คำตอบแทนเท่าไร เพราะยังไม่เคยมีใครที่จบปริญญาโทสมัครเป็นมิชชันนารีขององค์การนี้มาก่อน และทางองค์การก็ไม่ได้ระบุว่าให้เป็นมิชชันนารีประจำที่จังหวัดใดในเมืองไทยแล้วแต่ข้าพเจ้าจะไปข้าพเจ้าระลึกถึงข้อพระคัมภีร์ฉบับภาษาจีน ในอิสยาห์ 58:11 มีคำว่า ที่ทุรกันดารในเมืองไทยน่าจะหมายถึงภาคอีสาน (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) ขณะนั้นที่จังหวัดอุดรธานี มีอาจารย์นิดาอยู่ที่นั่นและที่นั่นมีโรงเรียนพระคริสตธรรมที่เลี้ยงตนเอง ข้าพเจ้าจึงคิดว่าจะไปช่วยงานอาจารย์นิดาที่อุดร 3 ปี และได้จัดส่งสัมภาระต่าง ๆ ไปยังจังหวัดอุดรธานี พอไปถึงกรุงเทพฯ ที่ C.M.A. เกสท์เฮาส์ ได้พบกับหัวหน้ามิชชัน CMA ที่เมืองไทย คือ อ. โชเบิร์ด (Rev. Elmer Sahlberg) อ. โชเบิร์ด ก็บอกว่าคุณต้องไปอยู่ที่ขอนแก่น จึงถามเหตุผลว่า ทำไมต้องไปขอนแก่น ก็ตอบว่า เพราะคนขอนแก่นได้อธิษฐานมา 20 ปีแล้วต้องการได้คนจีนที่พูดภาษาไทย และสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ

พอข้าพเจ้าไปถึงจังหวัดอุดรธานี อาจารย์นิดา ตั้งแสงอาทิตย์ ถามข้าพเจ้าว่า ทำไมส่งสัมภาระมามากมาย ข้าพเจ้า ไม่ได้ตอบแต่ตามต่อว่า อาจารย์ไม่ได้รับจดหมายหรือ อาจารย์นิดา ก็ตอบว่า เข้าใจว่าจะมาอยู่ 3 เดือน คำตอบของอาจารย์นิดานั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องขอบคุณพระเจ้าอย่างมาก ในความเป็นจริงแล้วข้าพเจ้า พระเจ้าทรงนำให้ข้าพเจ้ามาทำงานที่ขอนแก่น 3 ปี ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอยู่ทำงานรับใช้พระเจ้ากับอาจารย์นิดา ที่จังหวัดอุดรธานี 3 เดือน หลังจากนั้นจึงมาอยู่ที่ขอนแก่น เมื่อข้าพเจ้า

ตัดสินใจมารับใช้พระเจ้าที่ภาคอีสานนั้น ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่กรุงเทพฯ ต้องการให้ข้าพเจ้ามารับใช้งาน พระเจ้าที่กรุงเทพฯ มากกว่า แต่ข้าพเจ้ายังคงยืนยันเจตนารมณ์เดิมที่จะมาอยู่ที่ภาคอีสาน ผู้ใหญ่ท่านนั้น จึงพูดว่า “คิดว่าจะไปเป็นคุณหญิงมอที่ภาคอีสานหรือ”

เมื่อข้าพเจ้าไปขอนแก่นนั้น ข้าพเจ้าไม่รู้จักใครที่ขอนแก่นเลย ช่วงนั้นมือขวาและขาซ้ายของ ข้าพเจ้าจะรู้สึกชา โดยเฉพาะมือขวา จะต้องคอยนวดอยู่ตลอดเวลา จึงจะสามารถเขียนหนังสือได้ สิ่งเหล่านี้ทำให้รู้สึกท้อใจในการทำงานในระยะแรก ต่อมามีโอกาสได้ไปอยู่กับอาจารย์ George Heckendorf (อ.เจริญ) และภรรยา เป็นเวลา 6 เดือน ได้รับการหนุนใจจากครอบครัวนี้ ทำให้คลายความ ท้อใจลงได้บ้าง ตอนหลังมีสมาชิกขอให้ข้าพเจ้าย้ายไปอยู่ที่บ้านแถวถนนอำมาตย์ ที่บ้านหลังนั้นเป็น ดึกแถว ด้านล่างเป็นร้านเสริมสวย ข้าพเจ้าพักอยู่ชั้นบน ส่วนห้องที่ติดกับร้านเสริมสวยเป็น โกดังเก็บ เครื่องใช้ไฟฟ้า ซึ่งก็เป็นของสมาชิกที่ให้ข้าพเจ้าพักอาศัยอยู่ คืนวันหนึ่งก่อนตรุษจีน ปี ค.ศ.1978 พี่น้อง ที่พักอยู่ติดข้าง ๆ ไปเยี่ยมบ้านที่กรุงเทพฯ ฝากบุญแก่บ้านไว้กับข้าพเจ้า จึงนำบุญแก่ไปเก็บไว้ที่ลิ้นชัก ร้านเสริมสวย ไม่ได้นำบุญแก่ขึ้นไปข้างบนด้วย ตอนที่ได้รับบุญแก่นั้นเป็นเวลาเที่ยงคืน เมื่อเก็บบุญแก่ เรียบร้อยข้าพเจ้าก็ปิดประตูปิดไฟเข้านอน แต่เมื่อถึงเวลา 02.00 น. ได้เห็นแสงสว่างลอดมาจากทางใต้ ประตู และมีเสียงกุกกักที่ประตูคล้ายคนบิดลูกบิดประตู ก็รู้สึกอะไรบางอย่างว่าจะเป็นขโมยเข้าบ้าน ในเวลา นั้นก็คิดว่าจะแกล้งหลับหรือลุกขึ้นดี ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงนำให้ตัดสินใจลุกขึ้นปีนหน้าต่างไปยังบ้าน ถัดไปห้องที่ 3 ที่เป็นบ้านของสมาชิก แม่ของสมาชิกเป็นคนกวางตุ้ง จึงบอกเขาโดยภาษาจีนกวางตุ้งว่า มีขโมยเข้าขอให้เปิดหน้าต่างให้ข้าพเจ้าเข้าไปในบ้าน แม่ของสมาชิกจึงเปิดหน้าต่างให้ข้าพเจ้าเข้าไป แล้วปลุกลูกชายให้ตื่น ลูกชายของบ้านนี้จึงโทรศัพท์แจ้งความที่สถานีตำรวจ ภายใน 10 นาทีก็มีตำรวจ มาและสามารถจับขโมยคนนี้ได้ในห้องน้ำสุดตึกแถวตึกนี้ แทนที่จะได้ฉลองวันตรุษจีนด้วยความ สนุกสนาน แต่กลับต้องไปให้การที่โรงพักหลังจากตำรวจสอบสวนคนร้าย จึงทราบว่าคนร้ายเข้าไปใน อาคารจากตึกหลังหนึ่งซึ่งไม่มีคนพัก ซึ่งติดกับคูหาที่ข้าพเจ้าพักอยู่ แล้วเอาเครื่องใช้ไฟฟ้าจากโกดังไป ไว้ที่ห้องว่างนั้น แต่ว่ายังดึกเกินไป จึงย้อนกลับเข้าอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อจะดูว่ามีผู้หญิงหรือมีเงินเปล่า ตำรวจจึงย้อนถามว่าบ้านหลังนี้มีอะไรดีหรือเพราะว่าตลอดคืนนี้มีเจ้าทุกข์แจ้งความหลายรายแต่ไม่ สามารถจับคนร้ายได้ มีเพียงรายนี้เท่านั้นที่สามารถจับคนร้ายได้ ข้าพเจ้าจึงตอบว่าบ้านหลังนี้มีพระเจ้า ที่เที่ยงแท้ ขอบคุณพระเจ้าที่ทรงคุ้มครอง

ในคืนวันที่ 10 เมษายน ค.ศ.1979 มีการสถาปนาข้าพเจ้าเป็นศาสนาจารย์ ประกอบพิธีโดย อาจารย์คำจันทร์ บุญมา ประธานมูลนิธิสภากริสตจักรพระกิตติคุณแห่งประเทศไทย ศาสนาจารย์เทียม ศิลป์ (ทวีทรัพย์) บุญพงษ์ ศาสนาจารย์เจริญ เอ็ดเคนดอร์ฟ (Rev.George Heckendorf) ศาสนาจารย์

จอห์นสตัน (Rev. Richard Johnston) และศาสตราจารย์เพอร์สัน (Rev. Wayne Persons) พระเจ้าได้ทรงกระทำการไพบารให้เรา เรามีความยินดี (สดุดี 126:3)

ในเดือนมิถุนายน 1979 พระเจ้าทรงใช้หนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “เป็นไปได้” ให้เป็นแนวทางการคิดและกำลังแก่ข้าพเจ้าในการรับใช้พระเจ้า ในเช้าวันหนึ่งพี่น้อง สามิ-ภรรยาคนหนึ่งมาหาข้าพเจ้าเพื่อชวนข้าพเจ้าไปดูบ้านพร้อมที่ดินแห่งหนึ่งที่เจ้าของต้องการจะขายและเขาได้ถามข้าพเจ้าว่าเป็นอย่างไรสำหรับที่ดินแปลงนี้ ถ้าเราจะซื้อเพื่อเปิดเป็นคริสตจักรจีน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูแล้วก็เห็นว่าเหมาะสมจริง ๆ แต่เมื่อทราบราคาที่เขาเสนอขายนั้นมันสูงมากจนเกินกำลังของเราที่จะซื้อได้ เพราะว่าตั้งแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ที่ขอนแก่นนี้ประมาณ 2 ปีเศษ แล้ว ยังไม่มีเงินถวายแม่แต่บาทเดียวเพราะว่าเรายังไม่เคยมีความคิดที่จะริเริ่มโครงการนี้ ทั้งงบประมาณและกรรมกรก็ไม่มีในจังหวัดขอนแก่นนี้เลย

ฉะนั้นเมื่อกลับจากไปคูที่มาแล้ว ถึงบ้าน ข้าพเจ้าก็ได้อธิษฐานทูลเรื่องนี้กับพระเจ้าและพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้าโดยผ่านทางพระวณะของพระเจ้าว่า “เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเรา ให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา” (2 พงศาวดาร 7:12) จากพระวณะตอนนี้ทำให้ข้าพเจ้าแน่ใจว่าการนี้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คือสถานที่นี้แหละที่จะใช้เป็นโบสถ์วิหารเพื่อสำหรับนมัสการพระองค์ แต่เงินจำนวนมากอย่างนี้จะได้จากไหน? และพี่น้อง (ที่พาไปคูที่) ก็ยังพูดว่า “ในเดือนมิถุนายนนี้เป็นช่วงที่ธนาคารปิดบัญชีงวดครึ่งปี ก็เลยไม่มีเงินสด”

แต่พระเจ้าทรงทราบที่ข้าพเจ้ามีเงินฝากที่ธนาคารประมาณ 20,000 บาท เพราะพี่น้องที่ฮ่องกงที่มีการค้าขายกับเมืองไทย รู้ว่าการเมืองของไทยมีปัญหากลัวว่าจะเหมือนเวียดนามหรือเขมร จึงขอร้องให้ข้าพเจ้าเก็บเงินไว้เป็นค่าเครื่องบินเผื่อมีอะไรเกิดขึ้นจะได้บินกลับฮ่องกงได้ พระองค์ทรงคลอใจให้ข้าพเจ้าที่จะใช้เงินจำนวนนี้เพื่อเป็นค้ำมัดจำ สำหรับที่ดินแปลงนี้มีเนื้อที่ 418 ตารางวา ตั้งอยู่ที่ 70/12 ถนนกลางเมือง อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น เดิมเจ้าของที่ได้ตกลงขายให้กับโรงเรียนที่ติดกันราคา 900,000 บาท และต่อมาก็ไม่สามารถตกลงซื้อขายกันได้สำเร็จ ก็เลยเสนอขายให้รายที่สองในราคา 600,000 บาท และผู้ซื้อได้มัดจำไว้เป็นเงิน 30,000 บาท และต่อมาก็ไม่สามารถตกลงซื้อขายกันได้เหมือนกัน ฉะนั้น ในเวลานี้เราจะซื้อได้ในราคา 520,000 บาทเท่านั้น ในที่สุดเราก็ตกลงซื้อ โดยทางฝ่ายเจ้าของบ้านจะขออยู่ต่อไปจนถึงเดือนธันวาคม แต่ทางเราต้องการใช้สถานที่เร็ว ๆ และอยากให้เขาย้ายออกไปในเดือนสิงหาคม จึงได้เสนอเพิ่มราคาที่ดินให้อีก 6,000 บาท ฉะนั้น รวมเป็นค่าที่ดินจำนวนทั้งสิ้น 526,000 บาท ข้าพเจ้าได้เตรียมเงินที่เบิกมาจากธนาคารจำนวน 20,000 บาท เพื่อจะมัดจำ แต่เจ้าของที่ต้องการเงินจำนวน 50,000 บาท เพราะเขาจะต้องใช้เงินจำนวน 30,000 บาท ไปคืนแก่ผู้ที่มีมัดจำรายที่ 2 ที่กล่าวข้างต้น พี่น้องผู้ที่ร่วมทำการกับข้าพเจ้าในครั้งนี้ก็ได้อุทิศเงินให้เป็นจำนวน 30,000 บาท รวมเป็นเงินมัดจำจำนวน 50,000 บาท และในโบสถ์ญานันนั้นระบุว่าเราต้องชำระเงินทั้งหมดภายใน

สิ้นเดือนกรกฎาคม 1979 เพื่อทำการ โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้เสร็จสิ้นไป ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีเงินจำนวนนี้ มีใช่น้อยเลยและยากนักที่จะหาได้เร็วเช่นนี้ แต่ถ้าพระองค์ทรงนำแล้วยอมเป็นไปได้นั้นข้าพเจ้าจึงตัดสินใจเดินทางเข้ากรุงเทพฯ แล้ว ก็ได้ปรึกษาผู้ใหญ่ทางกรุงเทพฯ บางท่านบอกว่ารู้สึกถึงความหวังน้อยเหลือเกิน ท่านให้เหตุผลดังนี้

1. เป็นเวลาที่ธนาคารปิดบัญชีงวดครึ่งปี
2. ในเดือนกรกฎาคม-กันยายน เป็นฤดูฝน ด้านการค้าไม่ค่อยดีเท่าที่ควร ทำให้รายรับน้อยลงนั้น เมื่อรายรับน้อยการถวายก็ลดน้อยถอยตามไปด้วย
3. มีพี่น้องมาจากคริสตจักรทางภาคเหนือได้มาขอความร่วมมือและช่วยเหลือในการถวายก่อนหน้าข้าพเจ้า และได้เงินถวายทั้งหมดประมาณ 100,000 บาท
4. ท่านเป็นแต่ผู้หญิงเท่านั้นที่จะทำได้เหมือนเขาทำไมยังหวังมากกว่าเขาอีก โดยเฉพาะในสภาวะการณ์ที่ไม่เอื้ออำนวยเช่นนี้

เมื่อข้าพเจ้าทราบเหตุผลดังเช่นนี้แล้ว ก็รู้สึกว่าเป็นการยากจริง ๆ ที่ข้าพเจ้าจะกระทำสำเร็จในที่สุดก็ได้อธิษฐานขอความมั่นใจจากพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง มีเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าก็ได้ล้มเลิกโครงการนี้เสีย แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงหนุนว่า “พระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า กวนใจหญิงนี้ทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา” (มัทธิว 26:10) ด้วยพระวอนะของพระเจ้าตอนนี้ได้ทำให้ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในพระองค์อย่างแน่วแน่ ว่า การนี้เป็นมาจากพระองค์ ในวันที่ 2 กรกฎาคม 1979 ข้าพเจ้าออกไปเสนอเรื่องแก่พี่น้องและเขาทั้งหลาย ได้ร่วมใจกันถวาย เพียงสัปดาห์แรกก็ได้เงินถวายจำนวน 100,000 กว่าบาท

ในเวลาเดียวกันข้าพเจ้าก็ได้ข่าวว่าพี่น้องผู้ร่วมงานที่อยู่ทางขอนแก่นก็ได้ประกาศขายตึกแถวสองห้องในราคา 650,000 บาท เพราะเขาไม่แน่ใจว่ากรณีที่ข้าพเจ้าไปกรุงเทพฯ นั้นจะได้รับเงินถวายจากพี่น้องคริสเตียนหรือไม่ แต่เมื่อเขาได้ทราบว่าเพียงสัปดาห์แรกก็ได้รับเงินถวายเป็นแสนแล้ว จึงทำให้เขามีความเชื่อและมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำการนี้ให้สำเร็จเขาจึงเลิกล้มความตั้งใจที่จะขายตึก หลังจากนั้น ในขณะเดียวกันเงินถวายที่รับจากพี่น้องคริสเตียนก็เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ มาจนถึงวันที่ 19 กรกฎาคม 1979 รวมเงินถวายทั้งสิ้น 250,000 บาท ในเวลาเดียวกัน น้องสาวและน้องเขย (คุณ William Woo) ก็สนับสนุนมาก ลูกสาวของเขาที่อายุ 10 ขวบก็เก็บเงินค่าขนมใส่กระปุกออมสิน พอเต็มก็เอามาถวายเป็นค่าที่ดินที่คริสตจักรเงินขอนแก่นด้วย และครอบครัวนี้เมื่อจะย้ายจากเมืองไทยไปสหรัฐฯก็ให้ของใช้ที่บ้านทุกอย่าง แก่คริสตจักรเงินขอนแก่น โดยใช้รถบรรทุกสิบล้อขนมาเต็มคันรถ นอกจากนี้ก็มีโรงเรียนแห่งหนึ่งได้มอบ โตะและเก้าอี้ให้คริสตจักรเงินขอนแก่นใช้ ซึ่งจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังใช้อยู่

เพราะเหตุใดพี่น้องเหล่านี้จึงได้รวมใจกันถวายในเรื่องนี้อย่างมากมาย ก็เพราะเขาเห็นความสำคัญว่า ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (อีสาน) มีถึง 16 จังหวัด (ในขณะนั้น ปัจจุบันมี 19 จังหวัด) แต่ยังไม่มีการจัดตั้งคริสตจักรจีนเลยสักแห่งเดียว และใครจะเป็นผู้เอาใจใส่และสนใจต่อดวงวิญญาณของคนจีนเหล่านั้น โดยเฉพาะจังหวัดขอนแก่นก็เป็นศูนย์กลางของภาคอีสานด้วย และพระเจ้าได้ทรงใช้พวกเราให้เป็นผู้ริเริ่มกระทำการนี้ เพื่อเป็นที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ และเห็นแก่จิตวิญญาณของพี่น้องชาวจีนอีกมากมายที่ยังไม่ได้รับความรอด

นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม-กันยายน 1979 เป็นเวลา 3 เดือน พระเจ้าได้ทรงนำให้พี่น้องรวมใจกันถวายเป็นจำนวนเงินรวมแล้ว 550,000 บาท ซึ่งเกินความคาดหมายของเรา สรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า เราได้เริ่มต้นเปิดการประชุมนมัสการอาทิตย์แรกในวันที่ 7 ตุลาคม 1979 โดยจัดระเบียบการประชุมดังนี้

ตอนเช้าเวลา 9.00 -12.00 น. เป็นการประชุมสอนเด็กที่ยังไม่เป็นคริสเตียน มีเด็กเข้าร่วมประชุมประมาณ 40-50 คน มีการร้องเพลง เล่าเรื่อง ในพระคัมภีร์ และสอนภาษาจีน โดยใช้บทเรียนจากพระคัมภีร์ หลังจากนั้นก็เล่นเกม และเลี้ยงอาหารว่าง การกระทำอย่างนี้จะทำให้ผู้ปกครองเด็กสนใจ และมีโอกาสเข้าร่วมประชุมกับพวกเราด้วยในบางเวลา ส่วนตอนกลางคืน เวลา 19.30 – 21.00 น. เป็นการประชุมสำหรับผู้ใหญ่ มีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 22 คน ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ยังไม่เป็นคริสเตียน หรือยังไม่เคยได้ยินเรื่องพระกิตติคุณเลย

ขอบคุณพระเจ้าทุกสิ่งเป็นการทรงนำจากพระเจ้า เมื่อย้อนคิดถึงอดีตเมื่อครั้งยังรับใช้อยู่ที่คริสตจักรไมตรีจิต มีเด็กกรวิวารศึกษาคนหนึ่ง ขณะนั้นอายุ 5 ขวบ จนเด็กคนนี้สำเร็จการศึกษาคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คนผู้นี้ก็คือ แพทย์หญิงเพ็ญพันธุ์ ภูริปัญญา (ทัพพิภรณ์) หรือเจ้าแก้วของสมาชิกคริสตจักรจีนขอนแก่น ตอนที่ข้าพเจ้าไปขอความร่วมมือในการถวายจากพี่น้องที่คริสตจักรไมตรีจิตเพื่อซื้อที่ดินสำหรับคริสตจักรจีนขอนแก่นนั้น ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่า พญ.เพ็ญพันธุ์จะไปเป็นอาจารย์ประจำคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ถึงแม้ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพบ พญ.เพ็ญพันธุ์ ท่านอายุเพียง 5 ขวบ เท่านั้น แต่ต่อมาภายหลังเด็กคนนี้ได้เป็นเรี่ยวแรงสำคัญของคริสตจักรฯ การร่วมงานของ พญ.เพ็ญพันธุ์ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะจากมหาวิทยาลัยขอนแก่น เดินทางไปยัง คริสตจักรจีนฯ สมัยนั้นยังไม่มีรถประจำทาง ระยะทางก็ไกล เวลานั้น นพ.จิตร สิทธิอมร ซึ่งเคยเป็นอาจารย์ของพญ.เพ็ญพันธุ์ ครั้งที่ยังศึกษาอยู่ที่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เห็นว่าผู้หญิงเดินทางเพียงคนเดียวในเวลากลางค้ำกลางคืน ถ้าหากมาก นพ.จิตร และภรรยา จึงอาสารับส่ง และอยู่ร่วมประชุมด้วย จนภายหลัง ท่านทั้งสองก็รับเชื่อนอกจากท่านทั้งสองแล้ว เพราะชีวิตของ พญ.เพ็ญพันธุ์ ทำให้ นายแพทย์ และนักศึกษา อีกจำนวนมากมารับเชื่อ หลังจากนั้น พญ.เพ็ญพันธุ์ ได้นำให้ นพ.เกียรติชัย ภูริปัญญา มา

รับเชื่อ และทั้งสองได้แต่งงานกันจนปัจจุบันมีลูกชาย 1 คน นี่ก็เป็นการหนุนใจให้คริสตชน ทุก ๆ ท่านไม่ย่อท้อต่องานวิีฯ เพราะลูกศิษย์ของท่านสักวันหนึ่งเมื่อเติบโตขึ้นจะเป็นกำลังและผู้นำที่ดีของคริสตจักร

จากการที่ข้าพเจ้ารับใช้งานพระเจ้าที่คริสตจักรจีนขอนแก่น เล็งเห็นว่าน่าจะมีผู้รับใช้พระเจ้าที่เป็นคู่สามีภรรยามารับใช้เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีแก่สมาชิก จึงขอให้ทาง CCMA ส่งผู้รับใช้มาช่วยงานที่คริสตจักรจีนขอนแก่น ทาง CCMA จึงส่งสามีภรรยาคนหนึ่งชื่อ อาจารย์ Edward Ng และภรรยา มาช่วยงานที่คริสตจักรฯ และตอนหลัง อาจารย์ Edward Ng และภรรยา ได้ไปเริ่มงานที่คริสตจักร โคราช

เมื่อ อาจารย์เก่งฮั่ว แซ่เอ็งและภรรยา ร่วมกับ Mission Team มาเมืองไทย และมาเยี่ยมเยียนที่ขอนแก่น ข้าพเจ้าและพี่น้องที่คริสตจักรจีนขอนแก่น รู้สึกว่าทั้งสองเป็นคนจีนแต่ใจและมีคุณสมบัติหลายประการเหมาะสมจะมาทำงานที่ขอนแก่น พวกเราจึงร่วมใจกันอธิษฐาน ตอนที่เรากำลังงานพิธีถวายโบสถ์ ก็ได้เชิญ อาจารย์เก่งฮั่ว แซ่เอ็ง มาเทศนา ผลสุดท้ายพระเจ้ำก็ทรงตอบคำอธิษฐานให้มีฆ่านาริคู่นี้ตกลงมาทำงานที่คริสตจักรจีนขอนแก่น และรับผิดชอบงานด้านนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่นด้วยไม่เพียงแต่เป็นพระพรแก่ชาวขอนแก่นเท่านั้น แต่ยังเป็นพระพรแก่คนไทยทั่วไปด้วย เพราะนักศึกษาเหล่านี้เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วก็แยกย้ายไปทำงานยังจังหวัดต่าง ๆ เป็นกำลังสำคัญของคริสตจักรในท้องถิ่นนั้น ๆ

ระหว่างที่ข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรจีนขอนแก่น ได้มีโอกาสไปอำเภอบ้านไผ่เพื่อเยี่ยมครอบครัวของเพื่อนนักเรียน ที่เรียนโรงเรียนคริสตธรรมวิทยาด้วยกัน เพื่อนคนนี้ชื่อ คุณสุวัฒน์ วัชรเดชวงศ์ (เฮียเอี้ยว) คุณสุวัฒน์แต่งงานมีลูกชายหญิงรวม 5 คน ทั้งครอบครัวเรียกตนเองว่าเป็นครอบครัวคริสเตียน แต่เนื่องจากที่บ้านไผ่ไม่มีคริสตจักร ทำให้ลูก ๆ ทั้ง 5 ไม่ทราบและถามว่า คริสเตียนคืออะไร นอกจากครอบครัวเฮียเอี้ยวแล้วที่บ้านไผ่ยังมีอีกครอบครัวหนึ่งที่รับเชื่อแล้ว คือ ครอบครัวอาม่าเอี้ยวเตียง แซ่ไค้ว อาม่าเอี้ยวเตียงรับเชื่อที่ช่องแค จังหวัดนครสวรรค์ สาเหตุที่ท่านรับเชื่อเพราะสามีของท่านรับเชื่อจากเมืองจีน ตอนที่สามีของท่านป่วยหนัก อาม่าเอี้ยวเตียงได้ถามว่ายังเชื่อพระเจ้าอยู่ไหม สามีของท่านรับว่ายังรับเชื่อพระเจ้า อาม่าเอี้ยวเตียงจึงตัดสินใจรับเชื่อ และได้จัดทำอาหารไหว้ลาเจ้าต่าง ๆ ที่เคยไหว้เป็นครั้งสุดท้ายหลังจากงานศพของสามีของท่านผ่านไปไม่กี่วัน มีพระรูปหนึ่งมาบอกท่านว่าสามีของท่านที่เสียชีวิตมาเข้าฝันว่าหิวมากให้อาม่าทำบุญไปให้ แต่อาม่าเอี้ยวเตียงตอบกลับไปว่า ถ้าสามีของท่านหิวจริงทำไมไม่มาเข้าฝันท่านเองต้องเข้าฝันผ่านพระด้วยหรือ เป็นไปไม่ได้ ท่านมั่นใจและเชื่อว่าสามีของท่านไปอยู่กับพระเจ้าที่เมืองบรมสุขเกษมแล้วไม่หิวและกระหายอีกต่อไป นี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ช่องแค ต่อมาภายหลังครอบครัวของอาม่าเอี้ยวเตียงได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านไผ่ ท่านอยู่กับหลานสาวอีก 2 คน

การประกาศที่บ้านไผ่เริ่มต้นโดยการสอนพระคัมภีร์เด็กกลุ่มนี้ซึ่งประกอบด้วย ลูกทั้ง 5 ของ เสียบีเยว และหลาน 2 คนของอาม่าเอี้ยวเตียง โดยข้าพเจ้า อาจารย์จำปา ร้องคำ และคุณอำเภอ ะรินทร์ ไปสอนพระคัมภีร์ทุก ๆ วันเสาร์ จนกระทั่งคริสตจักรจีนขอนแก่นฉลองครบรอบ 3 ปี จึงได้ย้ายมาเช่า บ้าน และนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์ตอนบ่าย ขอบุญพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นผู้ที่บันดาลให้สิ่งที่ไม่มิให้มีขึ้นมาได้ ด้วยพระคุณของพระเจ้า ความเป็นห่วงและคำอธิษฐานของพี่น้องจึงทำให้บ้านไผ่ซึ่งเดิมไม่มีคริสตจักรหรือสถานที่ประชุมเลยได้มีคริสตจักรบ้านไผ่ขึ้นมา คริสตจักรนี้เป็นคริสตจักรแห่งแรกในบ้านไผ่ตั้งอยู่ที่ 470/12 ถนนเอี่ยมประเสริฐ อำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น ใกล้โรงเรียนเอี่ยมไพศาล สถานที่ตั้งของคริสตจักร อยู่ตรงถนนสามแยก ทำให้หาง่าย การคมนาคมสะดวกเพราะอยู่ติดถนนใหญ่ คนที่สัญจรไปมามองเห็นได้ง่าย จึงทำให้ชาวบ้านไผ่หลายคนก็ได้รับรู้ว่ามีคริสตจักรที่อำเภอบ้านไผ่แล้ว ราคาซื้อที่ดินพร้อมบ้าน 1 หลัง จำนวน 430,000 บาท และจะต้องทำการก่อสร้างเพิ่มเติม ซ่อมแซม ทำรั้ว เทพื้นซีเมนต์ ติดตั้งไฟฟ้า น้ำประปา ซื่อสิ่งของที่จำเป็นสำหรับใช้ในคริสตจักร เป็นเงินทั้งสิ้น 400,000 บาท

ขอบุญพระเจ้าที่พี่น้องคริสเตียนร่วมใจเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมกันถวายอย่างสุดกำลัง เช่น อาม่าเอี้ยวเตียง แซ่โค้ว สัญญากับพระเจ้าว่าจะถวายเงินก้อนหนึ่งเพื่อช่วยในการสร้างคริสตจักร แต่เพราะว่าท่านไม่มีเงินมากนักภายหลังบุตรสาวของท่านได้ส่งเงินมาจากไต้หวันจึงทำให้ท่านสามารถทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับพระเจ้าได้ และมีผู้อาวุโสคนหนึ่ง ชื่อ ยายคำ ก่อนรับเชื่อท่านเป็นนักรบพันตัวยง แต่แต่วันถ้าไม่ได้เล่นพันจะรู้สึกตัวร้อน อึดอัด กิน-นั่งไม่ได้ นอนไม่หลับ จนกว่าจะได้เล่นพันจึงจะรู้สึกสบายใจ สบายกาย ภายหลังท่านรับเชื่อก็สามารถเลิกการพันได้หมด ทำให้คนที่บ้านไผ่อัศจรรย์ใจ ลูกชายของท่านก็รับเชื่อ (และลูกสะใภ้ไปเชื่อที่เชียงใหม่) ปัจจุบันลูกชายของท่านก็ถวายตัวเรียนพระคริสตธรรมอยู่ที่พะเยา ยายคำเอาเงินที่สะสมไว้มากมาย ถึงแม้ว่าท่านจะไม่มีเงินแต่ท่านก็เต็มใจถวาย นอกจากนี้ยังมีนักศึกษาคนหนึ่ง คือ พญ.สมรัก ครุสันต์ เป็นคนรูปร่างอ้วนท้วนสมบูรณ์ เขาได้พยายามอดขนมเก็บเงินและนำเงินมาถวาย ภายหลังน้ำหนักของเขาก็ลดลง นอกจากเขาจะได้ถวายเงินช่วยสร้างคริสตจักรได้สมดังประสงค์แล้ว ยังช่วยให้เขารักษารูปร่างให้ดีขึ้นด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าพอพระทัย เพราะว่าที่เขาถวายนั้น เขาถวายด้วยความสมัครใจ

ไม่ว่าพี่น้องที่อยู่เมืองไทย ฮองกง หรือต่างประเทศ ก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันต้องการให้งานประกาศของพระเจ้าแผ่ออกไป จึงช่วยกันถวาย ภายในเวลา 5 เดือน คือ ตั้งแต่เดือน มิถุนายน ถึง เดือนตุลาคม ยอดเงินถวายก็เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ และยังมีเหลืออีกด้วย นี่ก็แสดงให้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้า และเป็นสิ่งอัศจรรย์อย่างแท้จริง เราได้นำเงินที่เหลือนั้นซื้อรถกระบะที่ใช้งานแล้วคันหนึ่ง

เพื่อใช้ในการเยี่ยมชม และรับส่งผู้ที่มาประชุมในเวลากลางคืน ทั้งนี้เพราะที่บ้านไฟไม่มีรถประจำทางเลย

ขณะนี้คริสตจักรบ้านไฟมีการประชุมนมัสการพระเจ้า การสอนรวีวารศึกษา ทุกวันอาทิตย์ และประชุมอธิษฐานทุกวันพุธ เราขอบคุณพระเจ้าที่ทรงกระทำให้ทุกสิ่งเสร็จสมบูรณ์ ในการรับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรบ้านไฟนี้ เดิมมีคุณอำเภอ ยะรินทร์ อาจารย์ยิงรอก แซ่เจี๋ย ต่อมาก็มีอาจารย์สุรพงษ์ พลดงนอก และครอบครัว มารับช่วงงานของคริสตจักรบ้านไฟต่อจากข้าพเจ้า

ขณะที่ข้าพเจ้าทำงานอยู่ที่คริสตจักรจีนขอนแก่น เมื่อปี ค.ศ.1981 คุณธงชัย (น้ำของ นพ.ศรีสวัสดิ์ ลูกเขยของข้าพเจ้า) ได้มาเยี่ยมข้าพเจ้าที่จังหวัดขอนแก่น และกล่าวเชิญชวนข้าพเจ้าว่า “เมื่อไรจะมาช่วยงานที่โยธรบ้าง” จากคำถามนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดคำถามว่า “นี่จะเป็นเสียงเรียกจากพระเจ้าหรือไม่ที่จะให้ไปทำงานที่นั่น” ข้าพเจ้าจึงเริ่มต้นอธิษฐานเพื่อเรื่องนี้เมื่อ พ.ย.สมรึก สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยขอนแก่นแล้วไปทำงานที่โรงพยาบาลโยธรบ้างได้มาแสดงความปรารถนาที่จะร่วมมือช่วยตั้งคริสตจักรในโยธรบ้าง

พ.ญ.สมรึก (ชวานิชวงศ์) เป็นน้องสาวของ นพ.ศรีสวัสดิ์ ครูสันธิ์ ลูกเขยคนโตของข้าพเจ้า ขณะศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น เย็นวันก่อนตรุษจีน ปี ค.ศ.1981 นศพ.สมรึก มาหาข้าพเจ้าที่คริสตจักรจีนขอนแก่น ข้าพเจ้ากับนักศึกษาคริสเตียนบางคนที่ไม่ได้กลับบ้าน ได้มีการร่วมสังสรรค์รับประทานอาหารด้วยกัน ข้าพเจ้าถามว่าทำไมไม่มาเร็วกว่านี้ พวกเราเพิ่งรับประทานอาหารฉลองตรุษจีนเสร็จ พอพูดได้เท่านี้ นศพ.สมรึก ก็น้ำตาร่วงและบอกว่า เพราะเหตุที่เป็นตรุษจีน จึงไม่ได้กลับบ้าน เนื่องจากตนรักษาสิบลจากถ้ากระบอกรับประทานอาหารวันละ 1 มื้อ เพราะเชื่อว่ายังรับประทานน้อยบาปก็ยิ่งน้อยกลัวทางบ้านจะคะยั้นคะยอให้รับประทานอาหารซึ่งตนรับประทานไม่ได้ พวกเราจึงได้มีโอกาสคุยเรื่องความรอดและพระเจ้าเป็นผู้สร้าง ทุกสิ่งที่พระเจ้าสร้างให้เรารับประทานได้ ไม่ใช่ให้หือคอยาก จากวันนั้น นศพ.สมรึก ก็รับปากว่าจะศึกษาเกี่ยวกับความจริงที่นี้เพิ่มเติม และต่อไปนี้เป็นคำพยานของ นศพ.สมรึก

“ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าร่วมการประชุมนมัสการกับพี่น้องคริสเตียนตั้งแต่ตอนที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียน ในตอนนั้นเพียงแต่มีความสนใจว่าพวกคริสเตียนเขาประกาศอย่างไร จึงมีคนเปลี่ยนใจไปนับถือมาก และคิดว่าใช้เวลาเช้าวันอาทิตย์เพียงไม่กี่ชั่วโมงไปฟังภาษาจีนด้วย ฟังคำสอนของเขาด้วย ก็คิดว่านอนอยู่ที่หอพักเฉย ๆ เมื่อมีการถวายทรัพย์ก็มีความรู้สึกคล้ายกับการให้เงินเป็นค่าภัณฑ์เทศน์ ซึ่งอาจารย์เขาก็เทศน์คืออยู่ จึงถวายไป 5 บาท ต่อเมื่อรับเชื่อในคืนวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 1982 แล้ว ยังไม่เข้าใจว่าการถวายทรัพย์มีความหมายอย่างไร เอาส่วนไหนถวาย ถวายไปแล้วเขาจะจัดการกับเงินส่วนนี้อย่างไร แต่เมื่อรับเชื่อแล้วก็มีศรัทธามากขึ้น จึงถวายไปสัปดาห์ละ 20 บาท ต่อมา เมื่อได้เรียนรู้เกี่ยวกับ

เรื่องหลักข้อเชื่อต่าง ๆ อาจารย์ได้พูดถึงเรื่องถวายสิบลด ส่วนนี้เป็นส่วนของพระเจ้า ต้องถวายคืนให้กับพระองค์ ต้องสัจย์ชื่อในของเล็กน้อยก่อน เราจึงจะสัจย์ชื่อในของใหญ่ ๆ ที่พระเจ้าจะมอบให้เรา รับผิดชอบได้และช่วงนั้นชีวิตใหม่กำลังร้อน ๆ อยากทำอะไรที่เป็นเครื่องแสดงว่าเราจะเชื่อพระเจ้าด้วยจริงใจและมั่นคง เมื่อพระเจ้าบอกให้ทำอย่างนี้ก็อยากทำตาม และไม่ทราบว่าจะพระเจ้าจะอวยพรคนที่ชื่อสัจย์ในเรื่องสิบลดอย่างไร

เมื่อคำนวณรายได้ประจำเดือน ที่แม่และพี่ชายส่งเสียให้เป็นค่าใช้จ่ายในการเรียนแล้ว ในหนึ่งเดือนเฉลี่ยแล้วก็ถวายได้สัปดาห์ละ 50 บาท ในปี 1984-1985 ทางคริสตจักรก็ให้แต่ละคนตั้งเป้าหมายที่จะถวายเงินเพื่อสร้างคริสตจักรบ้านไผ่ ในตอนนั้นคิดว่าจะถวาย 500 บาท แต่เมื่ออธิษฐานแล้วจึงเพิ่ม 0 ต่อท้ายเข้าไปอีก 1 ตัว ยังไม่ทันถึงครบกำหนด 1 ปี ข้าพเจ้าก็ถวายได้ถึง 5,000 บาท (1,000 เท่า) ตามเป้าหมาย โดยในระหว่างช่วงที่เป็นนักศึกษาคริสเตียนที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น 4 ปี ข้าพเจ้าไม่เคยขาดสามารถแบ่งปันเงิน 5,000 บาท แล้วเมื่อวันจบการศึกษา ปีคณิศรนาคร โดยมีเงินในบัญชีถึง 10,000 บาท พระเจ้าก็ทำให้ได้มาทำงานที่โยธธา มีนิมิตที่จะได้ร่วมก่อตั้งคริสตจักรเงินที่โยธธาพร้อมกับอาจารย์วนิดา เพื่อญาติพี่น้องที่จำนวนมากที่อยู่ในโยธธา และยังไม่รู้จักพระเจ้าเลย จะได้รู้จักกับพระเจ้า ก่อนที่จะได้มีการก่อตั้งคริสตจักรขึ้น ข้าพเจ้าก็ได้เข้าพิธีแต่งงานกับพี่สุเทพ เราทั้งสองมีความคิดตรงกันว่า จะถวายสิบลดจากสินสอดรวมทั้งหมด เพื่อคริสตจักรโยธธา คิดแล้วก็ได้จำนวน 50,000 บาท เราจึงบอกกับอาจารย์วนิดาไว้ จนถึงวันที่เขาตกลงใจซื้อที่ดินของคริสตจักร เงินจำนวนนี้ก็ได้ใช้ในการซื้อที่ดินของคริสตจักร

มองย้อนกลับไป จากปี 1982-1986 (วันแต่งงาน) จากเงินถวาย 5 บาท ได้เพิ่มขึ้นปีละ 10 เท่า เป็น 1,000 เท่า ข้าพเจ้าได้เห็นถึงพระพรที่พระเจ้าทรงประทานให้ทุก ๆ วัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องลูก การงาน การดำเนินชีวิตแต่ละวันทำให้เห็นความจริงในบทเพลงคร่ำครวญ 3:22-23 ว่า ความรักมั่นคงของพระเจ้าไม่เคยหยุดยั้ง และพระเมตตาของพระเจ้าไม่สิ้นสุด เป็นของใหม่อยู่ตลอดเวลาเข้า ความเที่ยงตรงของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก

ขณะนี้ข้าพเจ้าและครอบครัว มีความเชื่อ และความหวังใจว่าพระเจ้าจะทรงช่วยและนำพาครอบครัวของเราต่อไปในทางน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่งตามพระคำของพระองค์ใน โรม 8:28 “เรารู้ว่า พระเจ้าทรงช่วยคนที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่งคือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์”

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงอยากจะเป็นพยานกับพี่น้องว่า สิบลดเป็นส่วนของพระเจ้า ให้เราถวายพระองค์ด้วยความเต็มใจ พระเจ้าจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ และเทพรอย่างล้นไหลให้แก่เราแน่นอน (มาลาคีย์ 3:10 พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า จงนำทาสงศ์เต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศ

ของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูทีหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพร อย่างสิ้นไหล มาให้เจ้าหรือไม่”

ข้าพเจ้าจึงเริ่มต้นอธิษฐานอย่างจริงจัง ขอให้พระเจ้าทรงเปิดหนทางที่ยโสธร เมื่อต้นปี ค.ศ. 1987 มีผู้มาเสนอขายที่ดินพร้อมบ้านขนาด 2 ชั้น 1 หลัง เนื้อที่ 83 ตารางวา เป็นเงิน 240,000 บาท เจ้าของบ้านมีความจำเป็นที่จะต้องขายด่วน ข้าพเจ้าจึงชวนพี่น้องคริสเตียนไปดูสถานที่ เห็นว่า เหมาะสมดีและบริเวณที่ติดกันมีเนื้อที่อีก 2 แปลงที่ยังว่างอยู่ หากว่าจะทำเป็นคริสตจักร น่าจะมีเนื้อที่ มากพอสมควร จึงได้เสนอให้แก่เจ้าของที่ดินว่าถ้าเขาอยากจะขายที่ดินให้แก่เรา เราต้องการซื้อทั้ง 3 แปลง รวมเป็น 265 ตารางวา หากซื้อเฉพาะแปลงเดียวก็จะมีที่น้อยเกินไปไม่เหมาะสม และข้าพเจ้า ต้องการคำตอบจากเจ้าของที่ดินก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ ในคืนวันนั้น เวลา 20.00 น. เพราะข้าพเจ้า จะต้องสอนที่โรงเรียนกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ (B.I.T.) ผู้ขายก็บอกว่า ที่แปลงใกล้เคียงนี้เป็นที่ของ เศรษฐีเมืองยโสธร เขาคงไม่ขายให้หรอก แล้วเราได้ร่วมใจกันอธิษฐานขอการทรงนำจากพระเจ้า ขอบพระคุณพระเจ้าในคืนวันเดียวกันนั้นเอง ข้าพเจ้าก็ได้รับคำตอบจากเจ้าของที่ดินทั้ง 3 ราย ว่ายินยอมขาย ให้ ข้าพเจ้าได้เห็นการทรงช่วยเหลือจากพระเจ้าในการก่อตั้งคริสตจักรครั้งนี้อย่างมากมาย และพระเจ้า ทรงสถิตย์ชื่อในพระสัญญาของพระองค์ทุกสิ่งขอบพระคุณพระเจ้า

ประการแรก ในการซื้อที่ดินของคริสตจักรฯ เจ้าของที่ดินที่มาติดต่อเคยเป็นหนี้ของเจ้าของ ที่ดินแปลงใกล้เคียง โดยการค้างชำระหนี้เนื่องจาก ซื้ออุปกรณ์ก่อสร้างจำนวน 9,000 บาท เมื่อ 4 ปี มาแล้ว เมื่อติดต่อซื้อขายที่ดินเขาจึงถือโอกาสทวงหนี้ที่ค้างอยู่พร้อมทั้งดอกเบี้ย รวมเป็นเงิน 40,000 บาท ซึ่งเจ้าของที่ดินที่มาติดต่อเห็นว่าไม่เป็นการยุติธรรม จึงตกลงกันไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า ถ้า สถานที่นี้ไม่ได้เป็นการจัดเตรียมที่มาจากพระเจ้า ก็ขอให้ทั้งสองฝ่ายตกลงกันไม่ได้ แต่ในที่สุดเจ้าของ ร้านขายเครื่องอุปกรณ์ก่อสร้างยอมลดเงินลงจาก 40,000 บาท เหลือเพียง 12,000 บาท เมื่อถึงกำหนดวัน จะโอนที่ดิน เจ้าของที่ดินแปลงใกล้เคียงหาโฉนดไม่พบ จึงได้ทำการโอนที่ดินเพียง 2 แปลง ก่อนใน วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 1987 ต่อจากนั้น คุณธงชัย เอราวัณ และภรรยาคุณนงลักษณ์ เอราวัณ ได้ช่วยทำการ ติดต่อกับเจ้าของที่ดินแปลงใกล้เคียงจนทำการ โอนได้สำเร็จทั้ง 3 แปลง

ประการที่สอง เมื่อเราดูสถานที่แล้วกลับมาอธิษฐานที่บ้านของพญ.สมรัก และนายสุเทพ ซึ่ง เพิ่งจะแต่งงานกัน คนทั้งสองต่างมีภาระในการถวายทรัพย์จากส่วนสิบลดของเงินรับไหว้แต่งงานเป็น จำนวน 50,000 บาท เพื่อการซื้อที่ดินของคริสตจักรยโสธรในการเริ่มต้น ข้าพเจ้าได้เห็นถึงภาระและ ความเต็มใจของพี่น้องทั้งสอง จึงเกิดความกล้าและเห็นถึงสถานที่ที่จะซื้อและการทรงนำจากพระเจ้า ให้พี่น้องคริสเตียนฟัง 3 ท่านด้วยกัน ซึ่งในที่สุดเขาก็ตกลงใจให้ยืมเงิน 340,000 บาท โดยไม่คิด

ดอกเบีย เราได้รับเงินทั้งหมดภายใน 1 สัปดาห์ ซึ่งเหนือความสามารถและความคิดของเรา ขอบคุณพระเจ้า

ประการที่สาม ในการก่อสร้างสถานที่ประชุม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมพี่น้องครอบครัวหนึ่งให้มาช่วยทำการก่อสร้างสถานที่ประชุมอย่างอัศจรรย์ ขณะที่ทำการก่อสร้างจะเทพื้นห้องประชุมปรากฏว่าขาดน้ำ น้ำในบ่อแห้งสูบไม่ขึ้น จึงคิดว่าน่าจะไปซื้อท่อมาต่อลงในบ่อให้ลึก ๆ ลงไปอีกเพื่อจะสูบน้ำขึ้นมาเทพื้นห้องประชุมให้ทันการในวันอาทิตย์ที่ 12 เมษายน 1987 แต่พอถึงวันที่ 8 เมษายน 1987 เกิดลมพัดพัดจนตึกหนักจนมีลูกเห็บตก รันก็ปิดก่อนเที่ยง หาซื้อท่อไม่ได้ พอเรากลับมาถึงโบสถ์เห็นน้ำในบ่อเต็มล้นอยู่ มีน้ำพอเพียงที่จะเทพื้นห้องประชุมได้ทันเวลา ในการนมัสการครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 เมษายน 1987 ได้มีพี่น้องจากฮ่องกงมาแบ่งปันพระพร คือ อาจารย์ลุย ก่าฮ้อ และคู่มั่น ซึ่งคนทั้งสองขณะนี้ได้สมัครมาเป็นมิชชันนารี เพื่อทำการประกาศพระกิตติคุณในภาคอีสาน

ประการที่สี่ พระเจ้าได้ทรงนำข้าพเจ้ารู้จักกับนักศึกษาคนหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ที่กรุงเทพมหานครคริสตศาสนศาสตร์ (B.I.T.) เธอเป็นอีสานกำลังจะจบการศึกษาพอดี แต่ยังไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงมีแผนการอย่างไร ข้าพเจ้าจึงได้ชวนให้มาเยี่ยมชมงานที่คริสตจักรจีนยโสธรก่อน ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจที่จะมาร่วมงานกับข้าพเจ้า เธอคือ คุณนวนันท์ คำแห่งผล เธอเริ่มร่วมงานกับข้าพเจ้าเมื่อเดือนพฤษภาคม 1987

ประการที่ห้า ข้าพเจ้าได้เห็นการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างคาดไม่ถึง คือเมื่อข้าพเจ้าได้ขอยืมเงินจากพี่น้อง 3 ท่านด้วยกันดังที่ได้กล่าวมาแล้ว โดยมีข้อตกลงว่า ข้าพเจ้าจะต้องคืนเงินให้กับท่านหนึ่งจำนวน 150,000 บาท ภายในระยะเวลา 3 เดือน เมื่อใกล้ถึงเวลากำหนดชำระเงิน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะหาเงินจำนวนนี้มาจากไหน ข้าพเจ้าก็อธิษฐานขอต่อพระเจ้าให้ทรงเปิดหนทางก่อนหน้าที่จะถึงกำหนดคืนเงินสองวัน ลูกชายของข้าพเจ้าที่อยู่อเมริกาได้โทรศัพท์มาขอให้ข้าพเจ้าช่วยจัดการโอนที่ดินของเขาในเชียงใหม่ โดยเขาส่งเงินมาให้สองครั้ง รวม 6,000 เหรียญสหรัฐ เมื่อแลกเป็นเงินไทยได้พอดีกับที่จะต้องใช้นี้เขาจำนวน 150,000 บาท พระเจ้าได้ทรงเปิดทางให้ข้าพเจ้ายืมเงินจากลูกชายไปคืนหนี้ที่ได้ยืมมาก่อนโดยไม่ผิดสัญญา และข้าพเจ้าสามารถจัดการเรื่องที่ดินของลูกชายได้ทันเวลาด้วยขอพระคุณพระเจ้าที่เวลาของพระเจ้าพอเหมาะ ไม่เร็วไม่ช้าจนเกินไป และพระเจ้าทรงนำให้พี่น้องท่านนั้นได้มีส่วนในการถวายทรัพย์ให้แก่ทางคริสตจักรอีก 20,000 บาท ขอบคุณพระเจ้า

ความจริงแล้วตอนที่ข้าพเจ้าไปฮ่องกงและอเมริกาก็ยังมีทองและเครื่องประดับที่มีค่าติดตัวไปด้วย เมื่อมาถึงขอนแก่นก็เก็บไว้ที่ตู้นิรภัยของธนาคารแห่งหนึ่งในขอนแก่น แต่พอไปทำงานที่บ้านไผ่และยโสธร ตู้นิรภัยตู้นั้นก็ใช้เก็บโฉนดที่ดินและเอกสารสำคัญของมูลนิธิคริสเตียนขอนแก่น และข้าพเจ้านำสิ่งมีค่าเหล่านั้นติดตัวไปด้วย ซึ่งต่อมาจึงนำทรัพย์สินเหล่านั้นไปขายเพื่อสมทบเงินซื้อที่ดิน

ยโสธร ถึงแม้ว่าไม่มากก็จริง แต่ก็ทำให้รู้สึกว่าได้ปลดปล่อยภาระไปเปราะหนึ่งจึงสามารถร้องเพลงชีวิตคริสเตียน บทที่ 79 “ข้าขอมอบทุกสิ่งถวายแด่พระเจ้า” ได้อย่างภาคภูมิใจ

ในการเริ่มงานของพระเจ้าที่ยโสธรข้าพเจ้าเห็นพระกรุณาคุณของพระเจ้าในท่ามกลางปัญหาและอุปสรรคทั้งปวง พระเจ้าทรงชูกำลังให้ข้าพเจ้าสามารถเผชิญทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์เป็นผู้ทรงเสริมกำลังของข้าพเจ้า (ฟิลิปปี 4:13) และต่อมามีครูประกาศ สุวรรณคุณ (น้อย) และอาจารย์ลุย ก่าฮ่อ และภรรยา รับช่วงงานคริสตจักรจีนยโสธรต่อจากข้าพเจ้า

ในปี 1990 วันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้านั่งคุยกับลูกสาวคนโตและลูกเขย ลูกเขยบอกว่าจะส่งเงินให้ข้าพเจ้าใช้เดือนละ 3,000 บาท ข้าพเจ้าจึงพูดว่า “ถ้าฉัน ก็ปลดเกษียณได้แล้วซิ” ลูกเขยจึงบอกว่า “ถ้าแม่ปลดเกษียณจะให้เดือนละ 5,000 บาท” จากวันนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มคิดถึงเรื่องการปลดเกษียณเพราะช่วงนั้นกระตุกทับเส้นประสาททำให้กลางคืนดิ๊ก ๆ ตี 2 ตี 3 ต้องตื่นขึ้นเพราะปวดหลังมาก เดือนสิงหาคม 1991 อาจารย์วิชาญ เฮอร์ริง (Rev. Richard Herring) พบข้าพเจ้าและทาบทามข้าพเจ้าไปช่วยสอนพระคัมภีร์ เพราะเป็นเวลาจะเริ่มต้นเปิดสถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (NBC) แต่ข้าพเจ้าปฏิเสธทันที ในช่วงนั้นข้าพเจ้าไปอเมริกาเป็นเวลา 3 เดือน เมื่อไปถึงอเมริกา ก็เห็นอาจารย์หลายท่านที่ถึงแม้อายุมากแล้ว แต่ท่านก็ยังทำงานอยู่ เช่น อาจารย์ Helen Chan ถึงแม้ร่างกายอ่อนแอ อายุมาก แต่ยังไม่ท้อถอย และ Miss Word ยังเอาจริงเอาจังรับใช้พระเจ้าอยู่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีโอกาสไปร่วมงานประกาศของ ดร.บิลลี เกรแฮม (Rev. Dr. Billy Graham) ที่ Central Park (นิวยอร์ก) ถึงแม้ท่านอายุมากแล้ว ก็ยังเทศนา มีคนมาร่วมฟังเป็นแสน พระเจ้าใช้บุคคลเหล่านี้เตือนและเตรียมใจข้าพเจ้า และเมื่อออกจากอเมริกาไปฮ่องกงไปถึงสำนักงานของ CCMA พบอาจารย์ฟิลิปป์ ซึ่งได้รับ Fax จากอาจารย์วิชาญ ขออนุญาตทาง CCMA ให้ข้าพเจ้าไปช่วยสอนพระคัมภีร์ อาจารย์ฟิลิปป์ ก็บอกว่า น่าจะไปช่วยสอนพระคัมภีร์นะ ข้าพเจ้าจึงแน่ใจว่าพระเจ้าทรงนำให้ข้าพเจ้ากลับมาขอนแก่นอีกครั้งหนึ่ง

ครั้งแรก พระเจ้าทรงใช้ อาจารย์ ซอลเบิร์ต (Rev. Elmer Sahlberg) บอกให้ข้าพเจ้ามาขอนแก่น แต่หลังจากที่ไป บ้านไผ่ ยโสธร แล้ว พระเจ้าทรงใช้ อาจารย์วิชาญ (Rev. Richard Herring) เป็นผู้บอกให้ข้าพเจ้ากลับมารับใช้ที่ขอนแก่นอีก

เรื่องหนามใหญ่นั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหนเศษของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เศษของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า” (2 โครินธ์ 12:8-9) สำหรับข้าพเจ้า “หนาม” นั่นก็คืออาการปวดหลัง เพราะเหตุว่ากระดูกสันหลังของข้าพเจ้าอึดปกติ มีครั้งหนึ่งเมื่อคุณหมอคูฟิล์ม เอ็กซ์เรย์ ก็ตำหนิเจ้าหน้าที่ของห้องเอ็กซ์เรย์ ว่าไม่จัดให้ข้าพเจ้านอนตรง ๆ แต่ความเป็นจริงแล้ว

กระดุกสันหลังของข้าพเจ้าขอเป็นรูปตัวเอส หมอกายภาพบำบัดแนะนำข้าพเจ้าว่า ไม่ให้เดินทาง ระยะไกล ๆ ซึ่งในการรับใช้พระเจ้าที่ภาคอีสานนั้น ข้าพเจ้าต้องเดินทางระหว่างจังหวัดขอนแก่น นครราชสีมา ยโสธร กรุงเทพฯ บ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีช่วงหนึ่งเป็นช่วงที่ข้าพเจ้าต้องดูแล คริสตจักรจีนยโสธร ข้าพเจ้าต้องเดินทางไปสอนพระคัมภีร์ที่โรงเรียนกรุงเทพคริสตศาสนศาสตร์ (B.I.T.) ทุก ๆ สัปดาห์ ข้าพเจ้าได้ปรึกษากับลูกสาวคนโตที่เป็นหมอ ลูกสาวแนะนำข้าพเจ้าว่า มีวิธีการรักษา 2 วิธี คือ 1.รับประทานยาแก้ปวด หรือ 2. ผ่าตัด ข้าพเจ้าตัดสินใจรักษาโดยวิธีของพระเจ้า คือ ไม่รับประทานยา ไม่ผ่าตัด มอบการรักษาให้กับพระเจ้า ฟังพระเจ้า โดยการดูแลสุขภาพของตนเอง ควบคุมอาหารไม่ให้น้ำหนักตนเองมากนัก เพราะถ้าน้ำหนักมากจะทำให้กระดุกสันหลังรับภาระหนักมากขึ้น โดยการออกกำลังกายทุก ๆ วัน ขอบุญพระเจ้าหนามอันเจ็บปวดนี้ทำให้ต้องฟังพระเจ้ายิ่งขึ้น และทำให้ใคร ๆ ก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “แม้จากกันตั้งนานนับปีมาเจอหน้ากันอีกทีหน้าตาของอาจารย์ยังคงแลดูเหมือนเดิม” “ผมข้อมด้วยน้ำยาอะไร คุณดำตลอดกาล” มีคนถามข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าปวดเอวทุกวันทำไมจึงยังขี้มได้เหมือนคนปกติไม่เป็นอะไร ข้าพเจ้าจึงบอกว่า ถ้าเรามีแต่ทำหน้าที่ทุกวัน ๆ คนอื่นเห็นแล้วก็มีแต่จะพลอยทุกข์ใจไปด้วย แต่ถ้าเรายึดกับความเจ็บปวดของตัวเองได้ เราก็ชนะตนเองและเป็นพระพรแก่คนอื่น ๆ ที่พบเห็นด้วย ถึงแม้ว่าไม่สวยแต่ถ้าขี้มก็จะเป็นคนน่ารักขึ้น

ขอบุญพระเจ้าอีกอย่างหนึ่ง ตอนลูกสาวคนโตนี้เมื่อครั้งแรกยังเป็นเด็กเคยป่วยตัวร้อนจนชัก ขณะนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าต้องรักษาอย่างไร ได้แต่อธิษฐานฝากการรักษาไว้กับพระเจ้า ขอบุญพระเจ้าที่พระเจ้ารักษาจนหายและแข็งแรงเป็นปกติ มีสติปัญญาที่เฉลียวฉลาด ได้เล่าเรียนจนสำเร็จ การศึกษาจากมหาวิทยาลัยมหิดล คณะแพทยศาสตร์ ได้แต่งงานกับนายแพทย์ศิริสวัสดิ์ ครุสันต์ ซึ่งสำเร็จการศึกษาแพทยศาสตร์จากศิริราช ทั้งสองได้มีโอกาสพบและรู้จักกันในขณะที่เป็นนักศึกษาฝึกงานที่โรงพยาบาลในจังหวัดอุบลราชธานี

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปเชียงใหม่ เห็นคนทำความสะอาดที่บ้านของพี่สาวเป็นคนด้อยสติปัญญา ทำงานบ้านเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้เท่านั้น ทราบประวัติว่าหญิงคนนี้เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก เคยป่วยหนักและชักจากการชักมีผลต่อสมองเมื่อโตทำให้หญิงคนนี้บ้า ๆ เป๋อ ๆ เรียนหนังสือไม่ได้ เมื่อข้าพเจ้าได้ยินประวัติหญิงคนนี้ ในใจก็ระลึกถึงพระคุณของพระเจ้าอันอนันต์ของพระเจ้า ที่ลูกสาวคนโตของข้าพเจ้าก็เคยชัก แต่เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ลูกสาวของข้าพเจ้าไม่เพียงแต่ไม่มีปัญหาด้านสมอง แต่ยังสามารถสำเร็จ การศึกษาระดับแพทยศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยม สำหรับลูกสาวคนโตคนนี้ยังมีพระคุณของพระเจ้าต่อชีวิตของเขามาก คือเมื่อเขาตั้งครรรภ์บุตรคนแรกนั้น หมอตรวจพบเนื้องอกในรังไข่ หลังคลอดบุตรคนแรกซึ่งเป็นผู้หญิงแล้ว ก็ผ่าตัดเอาเนื้องอกและรังไข่ด้านหนึ่งออกไปทำให้โอกาสที่จะมีลูกยากขึ้น และหลังจากคลอดลูกคนแรกไม่นาน ลูกสาวคนโตก็บอกข้าพเจ้าว่ารังไข่อีกด้านหนึ่งก็ตรวจพบเนื้องอก

หมอที่รักษาบอกว่าต้องผ่าตัดเอารังไข่ข้างที่เหลื้อออก ข้าพเจ้าตอบว่า อย่าผ่าตัดออกเลย อธิษฐานขอ การรักษาจากพระเจ้า ลูกสาวก็รับปากว่าไม่ผ่าตัด หลังจากนั้นก็ตั้งครรภ์ที่สอง ข้าพเจ้าและลูกสาว อธิษฐานขอให้ เป็นลูกชาย ขอบคุณพระเจ้าที่ได้ลูกชายสมดังปรารถนา และต่อมาก็ตั้งครรภ์ที่สามและ ได้ลูกสาว ลูกสาวคนที่สามเมื่อคลอดนั้นเป็นเด็กรูปร่างเล็ก ๆ ลูกสาวคนโตของข้าพเจ้าพูดกับข้าพเจ้าว่า ทำไมลูกสาวคนนี้ตัวเล็กนัก ข้าพเจ้าก็บอกว่า ลูกคนนี้เป็นของแถมจากพระเจ้า ของแถมก็เป็นของชิ้น เล็ก ๆ ละซิ ซึ่งปัจจุบันหลานคนนี้ก็โตเหมือนเด็กทั่วไป

ข้าพเจ้าเคยบ่นว่าไม่เห็นลูกสาวพาสามีและลูกไปนมัสการพระเจ้าเลย แต่ลูกสาวคนโตบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าตั้งคริสตจักรที่โยไซธร จะพาครอบครัวไปโบสถ์ พอข้าพเจ้าก่อตั้งคริสตจักรจินยโยไซธร ลูกสาว และลูกเขยก็หยุดงานเข้าวันอาทิตย์เพื่อพาครอบครัวไปนมัสการพระเจ้าที่โบสถ์จริง ๆ

ส่วนลูกสาวคนที่สอง สำเร็จการศึกษาด้านพยาบาล ทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ ได้แต่งงานกับคุณ ปรีชา แซ่ตั้ง ซึ่งเป็นกรรมการของคริสตจักรจินยเชียงใหม่ มีลูกชาย 2 คน

ส่วนลูกชายคนเล็กของข้าพเจ้า ขณะนี้ไปทำงานที่อเมริกา รัฐนิวยอร์กแต่งงานกับคุณราตรี นิ่ม เจริญ มีลูกสาว 2 คน

จากครอบครัวของลูก ๆ ทั้งสาม ล้วนเป็นพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเคยเล่าให้ลูก ๆ ฟังว่า เมื่อ ครั้งอยู่อเมริกา เคยมีโอกาสที่จะแต่งงานอีกครั้งหนึ่ง มีเพื่อนชายที่เรียนด้วยกันขอแต่งงาน จะพยายาม หาเงินได้ 10,000 เหรียญ เพื่อแต่งงานกับข้าพเจ้า แต่เมื่อหวนคิดถึงลูก ๆ ทั้งสาม กับปัญหาที่จะเกิดกับ ลูก ๆ ในภายหน้า จึงตอบปฏิเสธไปไม่ได้แต่งงานในครั้งนั้น

เมื่อข้าพเจ้าลังเลใจระหว่างการไปอเมริกา หรือการรับใช้พระเจ้าที่เมืองไทยนั้น พระเจ้าทรง สัญญาว่าให้ไปทำงานที่เมืองไทย ส่วนประเทศอเมริกานั้น จะไปเมื่อไหร่ก็ได้ ขอบคุณพระเจ้า พระเจ้า ทรงอวยพรให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปอเมริกาอีก 3 ครั้ง

ครั้งแรก ในปี ค.ศ.1983 ได้ไปอเมริกาเป็นระยะเวลา 6 เดือน เพื่อไปเยี่ยมเยียนศิษย์เก่าจาก ฮ่องกง น้องสาวและน้องเขยได้ให้ตัวเครื่องบิน ได้เดินทางไปหลายเมือง ช่วงนั้นต้องเดินทางจึงไม่มี โอกาสอ่านหนังสือพิมพ์ วันที่ 10 สิงหาคม 1983 ได้พบเพื่อนที่ แวนคูเวอร์ ประเทศแคนาดา พบเพื่อน เพื่อนถามว่ามาอเมริกาโดยสายการบินใด ข้าพเจ้าตอบว่า สายการบินเกาหลี เพื่อนก็ถามว่าไม่กลัวหรือ เพราะว่าในช่วงนี้มีข่าวว่าสายการบินเกาหลีบินผ่านประเทศหนึ่งโดนยิงจนเครื่องบินตก มีผู้โดยสาร เสียชีวิต 269 คน เมื่อได้ยินข่าวนี้ ข้าพเจ้าขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงคุ้มครองข้าพเจ้าจริง ๆ ชีวิตของ ข้าพเจ้าอยู่ในร่มพระคุณของพระเจ้า

จากการเดินทางในครั้งนี้ พระเจ้าทรงสอนข้าพเจ้าหลายสิ่ง ครั้งหนึ่งมีโอกาสไปเที่ยวสวนแห่ง หนึ่ง ชื่อ Sunken Gardens ประวัติของสวนแห่งนี้ เดิมเป็นสถานที่ไม่สวยงามอะไรเลย ภรรยาเจ้าของ

สวนพยายามปลูกต้นไม้ขนาดนี้ จนสวนแห่งนี้กลายเป็นสวนที่สวยงามมาก เป็นสถานที่เปิดให้บุคคลภายนอกเข้าไปชมโดยไม่ต้องเสียเงินผ่านประตู และได้เรียนรู้จากต้นไม้ชนิดหนึ่ง ชื่อ Ginkgo ภาษาจีนเรียกว่า เปะก๊วย ผลของต้นไม้ชนิดนี้ เมื่อติดอยู่ที่ต้นจะสวยงามมาก แลดูเหมือนผลทอง แต่เมื่อหล่นจากต้นแล้วจะเน่าและส่งกลิ่นที่เหม็นมาก คนจีนจะนำผลของต้นไม้ลำนี้ล้างน้ำออกให้หมด แล้วนำเมล็ดมาปรุงอาหารที่เลิศรสเป็นอาหารที่มีราคาแพงมาก จากเรื่องทั้ง 2 นี้ สอนข้าพเจ้าว่า มนุษย์เป็นผลงานที่ดีเลิศของพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างให้สวยงาม แต่เมื่อมนุษย์ทำบาป หลงจากพระเจ้า ชีวิตก็ไม่มีค่า เปรียบเสมือนสวนที่ไม่สวย หรือเปะก๊วยที่หล่นจากต้นส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งไปหมด แต่เมื่อพระเจ้าทรงชำระล้างความบาปให้หมดไปก็จะกลายเป็นสิ่งที่ดีเลิศ เปรียบเสมือนกับสวนที่สวยงาม และเปะก๊วยที่เป็นอาหารราคาแพง มีคุณค่ามาก

เมื่อไปถึง Calgary ที่เมืองนี้เขากำลังสร้างคริสตจักร มีพี่น้องคนหนึ่งเป็นวิศวกร เขาลาพักงาน 1 ปี เพื่อจะดูแลการสร้างคริสตจักรแห่งนี้ เขาประสบอุบัติเหตุตกลงจากชั้น 2 ของตึกอาคาร มีผู้รับใช้พระเจ้าที่คริสตจักรแห่งนี้ท่านหนึ่งซึ่งปกติวันนั้นจะต้องเตรียมเทศนาที่บ้านไม่ไปไหน พอตีเวลานั้นท่านได้ไปที่เกิดเหตุ และนำวิศวกรผู้นั้นไปรักษาที่โรงพยาบาลทันเวลา และรวบรวมพี่น้องร่วมใจกันอธิษฐานเพื่อชายผู้นี้ จนหายเป็นปกติ

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมพี่น้องที่อพยพมาจากลาว โดยได้พักที่บ้านครอบครัวคุณเตี้ย (ซึ่งเป็นลาวอพยพ) 1 คืน คุณเตี้ยพาข้าพเจ้าไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่งที่เมือง Scarborough แต่หาไม่พบ จนค้างคืนย้อนกลับมาพักที่บ้านคุณเตี้ย ในคืนวันนั้นเวลาเที่ยงคืน ก่อนเข้านอน ขณะข้าพเจ้าแปร่งพินนั้น ฟันปลอมของข้าพเจ้าหลุดไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร ขอบคุณพระเจ้าที่คุณเตี้ยเป็นทันตแพทย์ และได้ช่วยแก้ไขทำให้ฟันปลอมให้ข้าพเจ้าจนเสร็จภายในคืนวันนั้นเอง

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้ไปดูน้ำตกไนแอกก่า (Niagara Falls) ทั้งฝั่งอเมริกา และฝั่งแคนาดา เห็นถึงพระหัตถกิจอันยิ่งใหญ่และการอัศจรรย์ของพระเจ้า

นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมมิชชันนารีที่เคยประกาศที่เมืองไทย คือ อาจารย์มิสและภรรยา (Rev. William Miess) ซึ่งท่านเกษียณแล้วและพักอยู่ที่ The Bradento Missionary Village ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชาวอิตาลีท่านหนึ่งไปประกอบธุรกิจน้ำส้มที่อเมริกาจนร่ำรวย ท่านได้นำเงินสิบลดถวายเพื่อสร้าง The Bradento Missionary Village ให้เป็นหมู่บ้านสำหรับมิชชันนารีที่มีอายุการทำงานมากกว่า 20 ปี ได้พักอาศัยอยู่ฟรี

ในการเดินทางครั้งแรก ระยะเวลา 6 เดือน ได้นอนเตียง 35 เตียง มีโอกาสได้เดินทางไป 17 รัฐ เห็นพระคุณของพระเจ้าในการทรงนำทั้งไปและกลับโดยปลอดภัย

ครั้งที่สอง ในปี ค.ศ.1991 ได้ไปอเมริกาเป็นระยะเวลา 3 เดือน หลานเขย (คุณชาย โชตินันท์ เศรษฐ์) เป็นผู้ให้ตัวเครื่องบิน ครั้งนี้ไม่ค่อยเดินทางไปไหน ส่วนมากจะพักผ่อนอยู่ที่บ้านของน้องสาว และพี่สาว ที่ลอสแอนเจลิสได้ไปเยี่ยมพี่ชายน้องชายและลูกชายที่นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เพราะคิดว่าหลังจากกลับจากอเมริกาก็จะเกษียณตนเอง จึงไม่ได้เตรียมตัวไปไหนมาก ก่อนที่จะไปอเมริกา วันที่ 1 สิงหาคม 1991 ในการประชุม Siam Mission Annual Retreat ที่ขอนแก่น อ.วิสาข (Rev. Richard Herring) ถามว่าจะมาช่วยสอนพระคัมภีร์ที่สถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือไหม เพราะเวลานั้นกำลังมีโครงการที่เปิดสถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือใหม่ ข้าพเจ้าก็ตอบปฏิเสธในทันที แต่ในเวลา 3 เดือน เดินทางจากอเมริกา ไปถึงฮ่องกง อ.วิสาข ได้ส่งโทรสาร (Fax) ไปขอขมตัวข้าพเจ้าจาก CCMA ที่ฮ่องกง (ดร.ฟิลลิป ลี) ก็สนับสนุนให้ข้าพเจ้าไปช่วยสอนพระคัมภีร์ จึงได้มีโอกาสกลับมารับใช้พระเจ้าที่ สถาบันพระคริสตธรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ครั้งที่สาม ในปี ค.ศ.1994 หลานเขยให้ตัวเครื่องบินชั้นหนึ่งแก่ข้าพเจ้า เพื่อไปอเมริกาโดยตรง รู้สึกสะดวกสบายมาก สำหรับข้าพเจ้าแล้วในการเดินทางจากประเทศไทยไปอเมริกาโดยตรงทุกครั้ง ข้าพเจ้าจะมีปัญหาเกี่ยวกับระบบขับถ่ายมาก แต่ในครั้งนี้ เนื่องจากได้นั่งเครื่องบินชั้นหนึ่งแอร์โฮสเตส บริการน้ำและผลไม้เรื่อย ๆ ฉะนั้น ในการเดินทางครั้งนี้จึงไม่ประสบปัญหาด้านระบบขับถ่ายแต่อย่างใด

คราวนี้ไปอเมริกาเพราะว่าน้องชายน้องสะใภ้ พี่ชายพี่สะใภ้ หลานชายและพี่น้องในพระคริสต์ ได้ร่วมกันเปิดคริสตจักรชาวไทยบรูคลิน (Chao Thai Reformed Church of Brooklyn) (ปัจจุบัน คริสตจักรนี้ย้ายไปควีน) จึงตั้งใจไปเยี่ยมคริสตจักรแห่งนี้ มีความรู้สึกว่าลอสแอนเจลิส มีคริสตจักรไทยตั้งหลายแห่ง แต่นิวยอร์กไม่มีคริสตจักรไทยเลย ได้มีโอกาสคุยกับพี่น้อง และขอบคุณพระเจ้า พอมีคริสตจักรไทยเพิ่มขึ้น จึงอยากไปหนุนใจ เป็นกำลังใจ และไปร่วมพิธีมงคลสมรสของหลานสาว ซึ่งเป็นลูกสาวของน้องชายคนโตของข้าพเจ้าและได้เห็นถึงพระคุณของพระเจ้า เพราะอากาศที่นิวยอร์ก ช่วงนั้น ฝนตกและหนาว แต่วันเสาร์ที่เป็นวันประกอบพิธีนั้น อากาศดีมาก เหมือนอากาศในช่วง Summer เลย ขอบคุณพระเจ้าที่ให้โอกาส และทรงนำอยู่เสมอ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระเจ้าแต่องค์เดียว

บทส่งท้าย

Mr. Paul L. Johnson & Mrs. Priscilla Johnson สามีภรรยาคู่นี้มาประกาศและเผยแผ่ คริสตศาสนาที่ภาคอีสาน เมื่อ ค.ศ. 1952 ถูกยิงตายทั้งคู่ ขณะประกาศที่ หมู่บ้านดงมะไฟ อ.กุมภวาปี จ. อุดรธานี มีเลือดของมิชชันนารีอยู่ที่อีสาน จึงทำให้ทุ่งกุลาร้องไห้กลายเป็นอีสานเขียวได้

เมื่อข้าพเจ้ามาอีสานเป็นครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. 1977 ภาคอีสานมีเพียง 16 จังหวัด ปัจจุบันมี 19 จังหวัด หวังว่า แต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบล แต่ละจังหวัด จะมีแสงสว่างแห่งพระกิตติคุณส่องเข้าไป และแต่ละแห่งจะได้มีที่นมัสการพระเจ้า

ตอนนี้ คณะ CCMA (Hong Kong Alliance Mission) ได้มีมิชชันนารีหลายคู่ เช่น ครอบครัว อาจารย์เอ็ง ครอบครัวอาจารย์ลุย และครอบครัวอาจารย์ไอล รวมทั้งผู้ร่วมงานชาวไทย เช่น ครอบครัว อาจารย์ประสาน เจริญสุข ครอบครัวอาจารย์สุรพงษ์ พลคงนอก อาจารย์มะลิ ชินพททวิวงศ์ (เตรียมตัวจะไปเป็นมิชชันนารี) อาจารย์นิพนธ์ เหลืองเงิน อาจารย์ประภาพร สุวรรณภู อาจารย์ลำไย ศรัทธาคลัง อาจารย์วิชัย สกุลปฐมชัย

มีสมาชิกถวายตัวรับใช้พระเจ้า เช่น ครอบครัวคุณนิกร สิทธิจริยาภรณ์ คุณอรุณ ไหลธนกิจ คุณเกียรติ และคุณนุชจรี พระเจ้าจะทรงใช้กลุ่มเล็ก ๆ เหล่านี้ เช่น คริสตจักรจีนขอนแก่น คริสตจักรโคราช คริสตจักรบ้านไผ่ คริสตจักรจีนยโสธร คริสตจักรจีนกาฬสินธุ์ คริสตจักรบ้านสวน ห้องประกาศเมืองพล กลุ่มประกาศร้อยเอ็ด กลุ่มประกาศพระยืน กลุ่มประกาศโคกกล่าม และบ้านม่วงไปเป็นต่อพระพร เชื่อว่าพระกิตติคุณจะแผ่ออกไปอีกหลาย ๆ แห่งอย่างแน่นอน

วิธีการเริ่มงานของพระเจ้า

1. อธิษฐาน
2. แน่ใจในการทรงนำของพระเจ้า
3. ต้องมีพี่น้องที่รวมเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
4. ตัวเองต้องถวายเป็นแบบอย่าง
5. ต้องสัจซื่อในการเงิน เช่น บัญชีต้องชัดเจนให้เรียบร้อย เงินที่ถวายเข้ามาต้องมีใบเสร็จรับเงิน
6. ต้องเตรียมใจฟังคำติ หรือการไม่ร่วมมือของพี่น้อง
7. พร้อมที่จะเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ

ฮัดสัน เทเลอร์ (Rev. Hudson Taylor) ผู้ริเริ่ม Oversea Missionary Fellowship (O.M.F.) ได้
กล่าวไว้ว่า

เพราะงานของพระเจ้ามักจะเริ่มต้นด้วยความเป็นไปไม่ได้ (Impossible)

และต่อไปก็มีอุปสรรคมากมาย (Difficult)

สุดท้ายจะสำเร็จด้วยดี (Done)

พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ

พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ
ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน
พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้า
นอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด
พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ
ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า
พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม
เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราศ
ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใด ๆ
เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์
คทาและธารพระกรของพระองค์
ไล่โลมข้าพระองค์
พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์
ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์
พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน
ขันทานของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่
แน่ทีเดียวที่ความดีและความรัก
มั่นคงจะติดตามข้าพเจ้าไป
ตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของ
พระเจ้าสืบไปเป็นนิตย์

สดุดี 23:1-6

รักพระเยซูรักมากกว่าก่อน

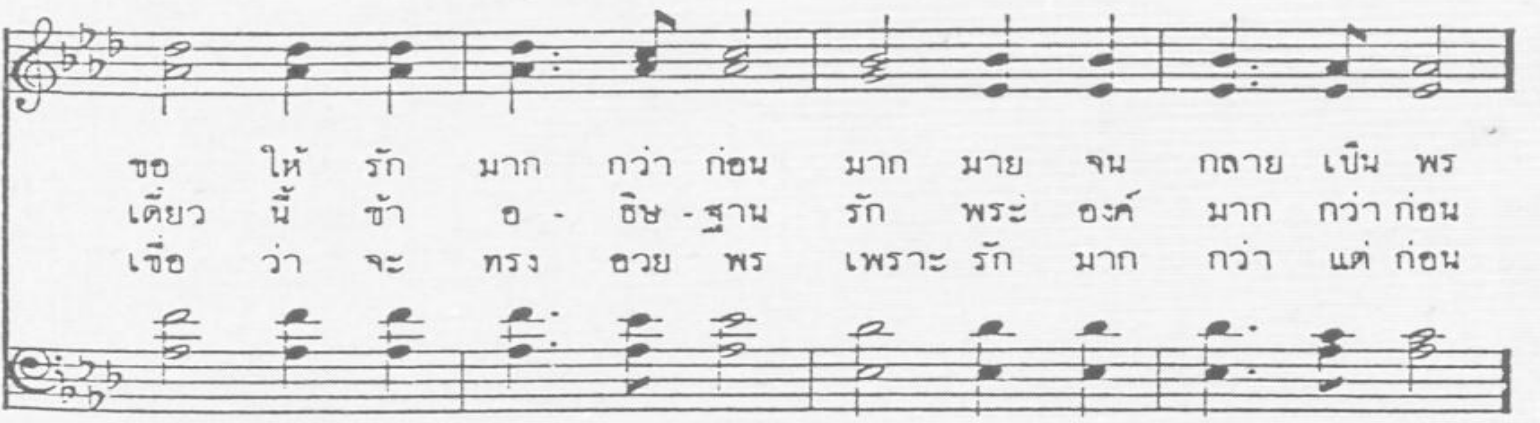
More Love to Thee, O Christ

๑. ขอ พระ เย - ชู ประ - ทาน ความ รัก แก่ ข้า
๒. เมื่อ ก่อน ข้า ปราศ - ณา ถึง ของ โลก นี้
๓. ข้า จะ ร้อง เพลง สรร - เสริญ ตราบ เท่า วาย ปราณ

เมื่อ กุ๊ก เข้า อ - ธิษ - สุาน ทูล พระ บิ - ตา
แต่ มา บัด นี้ ข้า ขอ เล็ก รัก โลก - กิย
เพราะ ข้า ไว้ใจ พระ องค์ ทรง รับ วิญ - ญาณ

ขอ ให้ รัก มาก กว่า ก่อน มาก มาย จน กลายเป็น พร
เดียว นี้ ข้า อ - ธิษ - สุาน รัก พระ องค์ มาก กว่า ก่อน
เชื่อ ว่า จะ ทรง ช่วย พร เพราะ รัก มาก กว่า แต่ ก่อน

รัก พระ เย - ชู รัก มาก กว่า ก่อน
ขอ รัก มาก ขึ้น จน กลายเป็น พร
รัก พระ เย - ชู รัก มาก กว่า ก่อน อา - เมน